



ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

*Αριθ. φύλ. — 737

*Έτος ΛΒ'.

1 *Απριλίου 1977 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — *Αθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628 280

Μ ή ν υ μ α

Πρὸς τὸν Ἱερὸν Κλήρον καὶ τὸν Εὐσεβεστάτον λαὸν τῆς Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἀγίας Ἐκκλησίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καὶ ἐπιπόθητα.

Ἐπὶ τῇ Κλητῇ καὶ Ἀγίᾳ ἡμέρᾳ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ζωοδότου Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, χαιρετίζομεν ὑμᾶς μετὰ τὸν ἐπιγίκιον χαιρετισμὸν: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

«Ὡς ἀνέστη ὁ Κύριος», «χαρὰς δὲ τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστάσεως τὴν πείραν εἰληφότα», κατὰ τὸν ὕμνωδόν. Τὴν διὰ τὰ Ἀχραντα Πάθη καὶ τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου κατήφειαν καὶ ἀπόγνωσιν τῶν Ἀποστόλων, διεδέχθη τὸ ἀνέσπερον φῶς καὶ ἡ ἀνεκλάλητος χαρὰ ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει τοῦ «Ἀρχηγοῦ τῆς σωτηρίας ἡμῶν».

Κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν παρανόμων σύλληψιν τοῦ Σωτήρος ἐν τῷ κήπῳ τῆς Γεθσημανῆ, πάντες οἱ μαθηταὶ ἀφέντες αὐτὸν ἔφυγον.

Ὁ ἐναπομείνας Πέτρος ἠρνήσατο Αὐτὸν τρίς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἀρχιερέως, αἱ δὲ Μυροφόροι γυναῖκες

«μακρόθεν ἐθεώρουν» τὸ δράμα τοῦ φοβεροῦ Μαρτυρίου τοῦ Κυρίου.

Πλήρεις ἀγρίας χαρᾶς οἱ θηριώδεις ἐχθροὶ του, λαμβάνουν τὰ τελευταῖα μέτρα ἀσφαλείας, κατόπιν δὲ αἰτήσεώς των πρὸς τὸν Πιλάτον, «πορευθέντες ἡσφάλισαντο τὸν Τάφον, σφραγίσαντες τὸν λίθον μετὰ τῆς κουστωδίας».

Ἐλῆξε πλέον δι' αὐτοὺς ἡ ἐφιαλτικὴ ὑπόθεσις τοῦ Ἰησοῦ!

Ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς Ἀποστόλους ἔτι ἐσθυσεν ἡ ἐλπίς περὶ τῆς ἐγδόξου Βασιλείας τοῦ «Διδασκάλου». «Ἡμεῖς δὲ ἠλπίζομεν», ἔλεγον πρὸς τὸν ἄγνωστον συνοδοιπόρον των, οἱ πρὸς Ἐμμάς πορευόμενοι μαθηταί, «ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ μέλλων λυτρώσθαι τὸν Ἰσραὴλ».

Τὸ σκότος τῆς ἀπογνώσεως καὶ τῆς ἀνεκφράστου θλίψεως ἐκάλυψε τὰς καρδίας τῶν φιλοῦντων τὸν Ἰησοῦν.

«Ἀναπεσὼν» ἤδη κεκοίμηται ὡς λέων» ὁ Θεάν-

θρωπος Ἰησοῦς, φοβερός τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ, καὶ ἐν τῇ θανάτῳ Του ἐτι. Διότι, ὡς γνωστόν, καθ' ὃν χρόνον τὸ Ἀχραντὸν Σῶμμά του ἔκειτο ἐν τῇ τάφῳ νεκρόν, κατήλθεν εἰς τὸν Ἅδην ἡ τεθωμένη Του ψυχὴ καὶ ἐκήρυξε «καὶ ἐν τοῖς ἐν φυλακῇ πνεύμασιν» (Α' Πέτρου Γ' 19), ἡλευθέρωσε πάντας τοὺς ἐν αὐτῇ κρατούμενους δικαίους, καὶ ὅσους εἰς αὐτὸν τότε ἐπίστευσαν.

Πληρώσας οὕτω τὸ πρὸς τοὺς ζῶντας ἐν τῇ γῇ καὶ πρὸς τοὺς ἐν τῇ «φυλακῇ» τοῦ Ἄδου κρατούμενους νεκροὺς χρέος Του, ὡς «μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων» γενόμενος, διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεώς Του, (Α' Τιμόθ. 6' 5) ἀνέστη ἐνδόξως ἐκ νεκρῶν, συναναστήσας ἑαυτῷ πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, «καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶντι χαρισάμενος».

Τὴν Ἀχραντὰ Πατὴρ καὶ ἡ Ζωηφόρος Ἀνάστασις τοῦ Σωτήρος ἡμῶν ἐκτίθενται παραστατικώτατα, εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Ἐπαγγελιστῶν, ὥστε δὲν ἀπομένει οὐδενίᾳ ἀμφιβολία πλέον περὶ τοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ζωοδότου.

«Ὅντως» λοιπόν, ἀνέστη ὁ Κύριος. «Καθαρθώμεν, οὖν, τὰς αἰσθήσεις καὶ ὀφθόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως».

Ὡς σταθώμεν, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἀνστακτοὶ φρουροὶ ἐπὶ τῶν Ὁρθοδόξων ἐπάλλεων. Πάντες ἀνυπακούμεθα τὴν κρισιμότητα τῶν καιρῶν. Οὐδεὶς δὲ ἀγνοεῖ ὅτι ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει σωτηρία, ὅτι τὴν Ὁρθοδοξίαν περιποιήσαντο ὁ Κύριος διὰ τοῦ ἰδίου Του αἵματος, ὅτι σήμερον πνέουν σφοδροὶ ἀνεμοὶ ἀπιστίας καὶ κακοδοξίας.

Στῶμεν λοιπόν καλῶς. Ἡ θερμότης τῆς Πίστεως πρὸς τὸν Ἀναστάντα καὶ ἡ πεποίθησις τῆς νίκης, ἧς μᾶς δδηγοῦν εἰς τὸν ἱερὸν στίβον τῶν πνευματικῶν ἀγώνων. Ἀδιάλλακτοι εἰς τὰς Ὁρθοδόξους ἀρχάς, ἧς περιχαραινόμεθα διὰ τῶν θυσιῶν μας τὴν Μαρτυρίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν.

«Θαρσεῖτε», λέγει, ὁ Ἀναστάς Αὐτρωτής. «Ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον». Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι τὸ πλήρωμα τῆς σωτηρίας, εἶναι ἡ κλήμαξ ἡ μετάγουσα τὴν στρατευομένην ἐπὶ τῆς γῆς πρὸς τὴν ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν.

Ἡ πίστις εἰς αὐτὴν ἧς ἀναβαπτίζῃ τὴν Ὁρθόδοξον ἀγωνιστικότητα τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, εἰς τὸ πνεῦμα τῶν σκληρῶν, ἀλλ' ὠραίων ἀγώνων ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξιας.

Ἡ χάρις τοῦ Ἀναστάντος Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἡμετέρα εὐλογία εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν. Ἀμήν.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Αὐξέντιος

Περὶ τῆς ταπεινώσεως

Ταπεινώσεις εἶναι τὸ νὰ χαλινώγῃ τις τὴν ὑψηλοφροσύνην τῆς καρδίας του καὶ νὰ πασχίξῃ νὰ φαίνεται κάλλιον κατώτερος, παρὰ ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ ὑποτάσσεται μετὰ γλυκύτητα εἰς τοὺς προσετώτας, ὅπου ὀρίζονται καὶ ὅπου ἔχουσι τὴν ἐξουσίαν νὰ προστάξουν.

Περὶ ταύτης τῆς ἀρετῆς λέγει ὁ Κύριος ἡμῶν

«Ἰησοῦς Χριστὸς» ὅποιος ταπεινώνεται, θέλει ὑψωθῇ, καὶ ὅποιος ὑψώνεται, θέλει ταπεινωθῇ.

Ὁ Ἅγιος Γερώνυμος λέγει: «εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ἀρετῶν φθάνει τινὰς ὄχι μετὰ τὴν ὑπερηφάνειαν, ἀλλὰ μετὰ τὴν ταπεινότητα».

Ὁ Ἀριστοτέλης λέγει: «θέλεις νὰ γνωρίσῃς ἓνα ἄνθρωπον, δός του καμμίαν ἐξουσίαν» ἐπειδὴ ὁ κακὸς γίνεται ὑπερήφανος, καὶ ὁ καλὸς ταπεινός. Ἀποτέλεσμα τῆς ταπεινώσεως εἶναι νὰ ἔχῃ τις χαμηλοὺς λογισμοὺς διὰ λόγου του, νὰ προσφέρῃ τιμὴν καὶ σέβας εἰς τοὺς ἄλλους, νὰ ὑπακούῃ εἰς ὅποιον πρέπει νὰ εἶναι εὐχάριστος εἰς ταῖς εὐεργεσίαις καὶ νὰ ταῖς ἀνταμίσῃ, νὰ ἐνθυμῇται πάντοτε ταῖς χάρες καὶ νὰ ἀληθιστῇ τὰς ὑδρεῖς.

(Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἄνθος Χαρίτων», ἐκδ. Ε. 1866)

Χριστὸς ἀνέστη!...

Ὑστερα ἀπὸ τοῦ πάθους τὴν ἐντροπὴν καὶ τὸν πόνον, καὶ ὕστερα ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ σταυρικοῦ τὸ απαίσιον σκοτάδι... Νά! Ἡ δόξα καὶ ἡ χαρά, τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, λάμπει καὶ φωτίζει μιὰ καινούργια ἡμέρα, μιὰ καινούργια Ζωή!...

— «Χριστὸς ἀνέστη!»

— «Ἀληθῶς ἀνέστη!»

Ποῖος θὰ ἤμπορούσε νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος ἐμπρὸς εἰς τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως, ἐμπρὸς εἰς τὸν θρίαμβον τῆς Ἀρετῆς καὶ τοῦ Πνεύματος!

Γεγονὸς ἱστορικὸν ἀπὸ τὰ ἱστορικώτερα καὶ ἱστορία πραγματικὴ ἀπὸ τίς πραγματικώτερες εἶναι τοῦ Χριστοῦ ἡ Ἀνάστασις, ὅσον καὶ ἂν οἱ ἄπιστοι δὲν τὴν καταλαβαίνουν, ὅσον καὶ ἂν οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας δὲν τὴν ὁμολογοῦν!

Ὁ Χριστὸς, ποὺ πραγματικὰ εἶχε παραδώσει μέσα στὸ μαρτύριο τοῦ σταυροῦ τὸ πνεῦμα Του πρὸς τὸν Πατέρα, θριαμβευτὴς τῶρα ἐναντίον τοῦ Ἄδου καὶ τοῦ θανάτου, ὑψώνει τὸ λάβαρον τῆς Νίκης καὶ προσκαλεῖ τοὺς διψασμένους γιὰ τὴν ἀπολύτρωσιν καὶ γιὰ τὴν ζωὴν.

Ἀλλὰ καὶ ὑπογραμμὸς ὑπέροχος καὶ ἐμπρακτὴ διδασκαλία γιὰ ὅλους μας ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ... Μᾶς διδάσκει πῶς κερδίζεται ἡ ἀληθινὴ νίκη, πῶς ἀποκτάται ἡ πραγματικὴ ζωὴ, πῶς προετοιμάζεται ἡ ζωιστὴν χαρά... Μετὰ τὴν ταλαιπωρίαν, μετὰ τὸν πόνον, μετὰ τὴν θυσίαν!

Εἰς τὸ θάνατον τῆς Γαλιλαίας χαιρετᾷ, νικητὴς, τοὺς ἰδικούς του θριαμβευτικὰ ὁ Χριστὸς καὶ δίδει ἐντολὰς στὸν κόσμον σὺν κυριάρχῳ τῆς ζωῆς του καὶ τῆς ἱστορίας του. Ἀλλὰ πρωτότερα ἀνέθηκε στὸν Γολγοθᾶν!

Κανένας δειλὸς ἐμπρὸς εἰς τὸν πόνον, κανένας ὀκνηρὸς ἐμπρὸς εἰς τὴν ταλαιπωρίαν, κανένας τσιγκουνης ἐμπρὸς εἰς τὴν θυσίαν, κανένας λιποτάκτης ἐμπρὸς εἰς τὸ κατῆκον, δὲν ἔχει δικαίωμα εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὴν νίκην τὴν ἀληθινήν.

— «Χριστὸς ἀνέστη!»

— «Ἀληθῶς ἀνέστη!»

Ὁ Χριστὸς ἀνέστη δι' ὅλους ὅσοι σηκώνουν, ὅπως Ἐκείνος, μετὰ αὐταπάρησιν τὸν Σταυρόν.

'Αληθῶς 'Ανέστη!

«Παρέσχησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις» (Πράξ. α' 8).

Ἡ πλάκα τοῦ τάφου ἀπεκλύσθη. Ὁ θάνατος ἐνίκηθη κατὰ κράτος. Τὸ σκοτάδι τῶν ἀγωνιῶν διελύθη. Καὶ ὁ Κύριος ἀνεδείχθη ὁ αἰώνιος Βασιλεὺς. Οἱ μαθηταὶ τὸν εἶδαν ἐπαυειλημένως. Συνομήλυσαν μαζί του. Συνέφαγαν. Δὲν ἔχουν καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ Διδάσκαλός των εἶναι ζωντανός.

Γι' αὐτὴν τὴν πίστιν θὰ ἀναλάβουν εἰς τὸ ἐξῆς σκληροὺς ἀγῶνας. Θὰ πολεμηθοῦν. Θὰ φυλακισθοῦν. Θὰ ὀδηγηθοῦν τελικά καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μαρτύριον. Ἀλλὰ δὲν θὰ λυγίσουν. Τὸ κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ θὰ εἶναι τὸ σάλπισμά των, ἡ σημαία των. Αὐτὸ θὰ τοὺς ἠλεκτρίξῃ. Αὐτὸ θὰ κάνη τοὺς χθεσινούς δειλούς καὶ φοβισμένους, ἀτρόμητα λιοντάρια στὸν ἀγῶνα. Καὶ ἔχι μόνον αὐτούς. Ὅλους τοὺς πιστούς. Ὅλων τῶν ἐποχῶν. Διότι τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως εἶναι τὸ θεμέλιον τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἀξίζει ἐπομένως, νὰ παρακολουθήσωμεν τὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ τοῦ γεγονότος ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον.

Θὰ εἶναι διδακτικὴ καὶ διαφωτιστικὴ αὐτὴ ἡ σύντομος ἐξέτασις.

1. Ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ἀκόμη τῆς ἰδρύσεώς της, ἡ Ἐκκλησία ὀψιώνει αὐτὸ τὸ λάβαρον, τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Ἀρχηγοῦ της. Ὅλη της ἡ δύναμις, ποὺ νομίζετε ὅτι στηρίζεται; Ἀκούσατε. Ἐπάνω εἰς ἓνα ἄδειον τάφον. Ἐάν πέσῃ ἡ πίστις εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, πίπτει ἀμέσως καὶ γίνεται καμμίτια ὁλόκληρο τὸ οἰκοδόμημα τῶν εἰκοσι αἰώνων. Ἐάν ὁ Κύριος δὲν ἀνέστη, τότε ἀδίκως ἐχύθησαν τόσα αἱμάτα, ματαίως προσεφέρθησαν τόσαι θυσίαι. Καὶ ὁ κόσμος, ποὺ ἐπερίμενε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τὸ φῶς καὶ περιμένει ἀπὸ τὴν πίστιν τὴν σωτηρίαν, θὰ ἡναγχάζεται νὰ παραδεχθῇ, ὅτι ὅλα ἦσαν μία ἀπάτη, ἓνα δόνειρο, μιὰ πλεκτάνη. «Ἐὶ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν» (Α' Κορινθ. ιε', τ4), ὁμολογεῖ ὁ Παῦλος.

Καθαρὴ φωνή. Βίλικρηγής. Ρωμαλέα. Καὶ ἀντιλαμβάνεσθε τί θὰ ἐγίνετο, ἂν ἡ πίστις ἐκλονίζετο εἰς τὸ σημεῖον αὐτό;

Ἡ Ἐκκλησία ὅμως δὲν ἐφοβήθη αὐτὸν τὸν κίνδυνον. Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ τὸν φοβῆται. Ὑψωσε τὴν σημαίαν τῆς Ἀναστάσεως μετὰ ὑπερῆφάνειαν. Ἄν ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι σύμβολον τῆς Ἀγάπης Του πρὸς τὸν ἀνθρώπον, ἡ Ἀνάστασις Του εἶναι ἀπόδειξις τῆς Θεότητός Του. Καὶ διεκήρυξεν αὐτὴν τὴν πίστιν ἡ Ἐκκλησία παντοῦ. Εἰς τοὺς Ἰουδαίους. Εἰς τοὺς Ἑθνικούς. Ὁ Ἀπ. Παῦλος δὲν ἐδίστασε νὰ τὸ διασαλπίσῃ μέσα εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθήνας, ἐμπρὸς εἰς

τοὺς σοφοὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁμολογῆσας τὴν πίστιν του εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀνάστασιν τῶν ἀνθρώπων. Ἐπὶ 2000 χρόνια τώρα αὐτὸ τὸ κήρυγμα ἀκαθεταί. Ἀγαλλιώτον. Παναθρώπινον. Βέβαια ἐπολεμήθη ἀπὸ τὴν ἀπιστίαν αὐτὸ τὸ γεγονός. Αὐσσαλέα. Δι' ὅλων τῶν μέσων. Μετὰ τὸ ξίφος. Μετὰ τὸν δόλον. Μετὰ τὴν πέννηαν.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως ἐνίκησεν. Ἡ πίστις εἰς τὸ μέγα αὐτὸ γεγονός ἐπεβλήθη. Ἡ ἀθεΐα συνετρίβη. Καὶ ἔτσι, αἰῶνας τώρα, ὁ κόσμος συνεχίζει νὰ προσέρχεται κατὰ ἐορτὴν τοῦ Πάσχα, μετὰ λαχτάρων κατὰ χρόνον ὁλοζώντανη, μετὰ τὴν λαμπάδα τῆς πίστεως ἀναμμένην, μετὰ τὴν συγκίνησιν ζωγραφισμένην εἰς τὰ πρόσωπα, μετὰ τὸ ἱερὸν ρίγος εἰς τὴν καρδίαν. Καὶ μόλις πρὸ ὀλίγου, κατὰ τὴν Ἀνάστασιν, εἶδαμε πάλι τὰς χιλιάδας τοῦ λαοῦ μας νὰ περικυκλώνουν μετὰ χαρὰν τὴν ἐξέδρα τῶν ἱερῶν καὶ μετὰ ἅγια συναισθήματα, μέσα εἰς τὴν πλημύραν τῶν σιμυρημάτων τῆς ψυχῆς, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν κωδωνῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, μετὰ τὴν συνοδείαν τῶν πανηγυρικῶν καὶ ἀπαρσιμύλων μας ὕμνων, νὰ ἀναφωνοῦν εὐφρόσυνα καὶ νὰ ὑποβάλλουν τό: Χριστὸς ἀνέστη, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ θυμίαμα ἀνέβαινε πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς σύμβολον τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν πιστῶν πρὸς τὸν ἀναστημένον Σωτῆρα.

Ποῖο ἄλλο γεγονός εἰς τὸν κόσμον κάθε φορὰ χαιρετίζουν οἱ ἄνθρωποι μετὰ περισσotέρας ἐκδηλώσεις χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης; Ποῖο ἄλλο ὄνομα εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου ὁμολογεῖται ἐπὶ τόσους αἰῶνας μετὰ τὴν λατρείαν, ὅσην τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ; Ἀδελφέ, ἀπάντησε, ποῖο; Κανένα!

Καὶ σὲ λίγο, ποῦ θὰ πάμε στὰ σπίτια μας, θὰ μᾶς περιμένῃ κι' ἐκεῖ ἡ ζεστὴ φωτιά, ἡ ἀγάπη τῆς οἰκογενείας μας, τὸ περιποιημένο τραπέζι — σήμερον ὅλα γιορτάζουν, ὀλικά καὶ πνευματικά — τὰ κόκκινα αὐγά μετὰ τὸν συμβολισμόν των, οἱ εὐχές, οἱ ἐλπίδες... 20 αἰῶνες γίνεται αὐτό. Ἡ Ἐκκλησία 2000 χρόνια προσφωνεῖ τοὺς πιστοὺς θριαμβευτικά. Χριστὸς Ἀνέστη! Καὶ μυριάδες στόματα ἀπαντοῦν πάντα μετὰ πίστι καὶ συγκίνησι: Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Ἀναστημένε Κύριε! Ναί! Οἱ γενεές καὶ οἱ αἰῶνες σὲ δοξάζουν!

Ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἐπίσης κήρυκες.

2. Καθὼς ὁμιλοῦν

α) Οἱ νεκραναστημένοι.

Καὶ εἶναι ἡ φωνὴ τῶν πειστικῶν, ἀτράνταχτη. Γιατὶ αὐτοὶ ἦσαν κάποτε πεθαμένοι. Στὴν ψυχὴ, ἐνοῦ, πεθαμένοι. Τοὺς εἶχε νεκρώσει ἡ ἁμαρτία μετὰ τοῦ

θανάτου τὸ κεντρί. Κανένας δὲν ἤλπιζε, πὼς ἦταν δυνατόν νὰ ξαναζωντανέψουν. Ἀλήθινά ψυχικά πτώματα. Καὶ ὅμως! Αὐτὰ τὰ πτώματα ἀνестήθησαν. Ἐκείνο ποῦ ὁ Ἀπ. Παῦλος εἶχε δεβαιώσει, ὅτι «ἐν τῷ Χριστῇ πάντες ζωοποιήσονται» (Α' Κορ. ιε' 22), ἐπραγματοποιήθη. Ὁ Ἀναστημένος ἀνιστᾷ ψυχικά αὐτοὺς τοὺς πεθαμένους. Πατοῦν καὶ αὐτοὶ τὸν θάνατον τῆς ψυχῆς, τὴν ἁμαρτίαν καὶ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ ζωοποιούνται. Πόσους τέτοιους νεκραναστημένους ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἡ ἱστορία! Καὶ ἂν εἶναι θαυμαστὸν γεγονός ἡ ἀνάστασις τοῦ σώματος, εἶναι μεγαλύτερον θαῦμα τῆς ψυχῆς ἡ ἀνάστασις. Καὶ τέτοιες ἀναστάσεις ἔχει πραγματοποιήσει ἀμέτρητες ὁ Χριστός. Μέσα εἰς τὸ ἀναστασιμὸν φῶς Του ἐφωτίσθησαν οἱ ψυχὲς καὶ μετὰ τὴν θείαν δύναμιν Του ἀπετίναξαν τὴν πλάκα τῆς ἁμαρτίας καὶ ἠλευθερώθησαν. Ποιά ἄλλη ισχυρότερη μαρτυρία μᾶς χρειάζεται; Πὼς θὰ ἀναπηδούσεν αὐτὴ ἡ φάλαγγα τῶν ἀναστημένων, ἂν ὁ ἀρχηγὸς τῆς δὲν ἦτο ἀναστημένος; «Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ» (Ἰωάν. ια', 25) διεκήρυξεν ὁ ἴδιος. Ναί! Σὺ, Κύριε πράγματι, εἶσαι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ τῶν ψυχῶν μας! Δόξα Σοι!

6) Οἱ Μάρτυρες.

Δὲν εἶναι ἓνας, οὔτε ἑκατόν. Οὔτε χίλιοι. Ἐκατομμύρια εἶναι. Παλαιοὶ καὶ νεώτεροι. Ἀψήφισαν τὸ ἔθνος, τὰς τίγρεις, τὴν ἀπάνθρωπον σκληρότητα τῶν ἐχθρῶν.

Ὁρμητοὶ ἄνδρες. Ἀλλὰ καὶ νέαι, μετὰ τῆς αὐγῆς τὴν ὁρμήν. Καὶ γυναῖκες. Καὶ παρθένοι, μετὰ τῆς νεότητος τὸ ἄνθος. Ἀκόμῃ καὶ παιδιὰ, μετὰ τῆς ἀγνότητος τὸ βλέμμα. Ὅλοι αὐτοὶ μετὰ τὸ κεφάλι ψηλά, μετὰ τὴν διάπλατα στὰ χεῖλη, ἡρεμοὶ, ἀπτόητοι, ὀρθοὶ, ἀντίκρουσαν τὸ στάδιον, ἐκράτησαν μέχρι τέλους ὑψωμένην τὴν σημαίαν τῆς πίστεως. Τῆς πίστεως! Ἀλλὰ σὲ ποιόν; Εἰς τὸν ἀναστημένον Κύριον. Τὸν Νικητὴν τοῦ θανάτου. Αὐτὴ ἡ πεποίθησις ἐφλόγιζε τὰ στήθη των, ἠλέκτριζε καὶ συγκινοῦσε τίς ψυχὰς των. Πέθαιναν, διότι ἐπίστευαν ὅτι ὁ ἀναστημένος Κύριος θὰ τοὺς ἀναστήσῃ μίαν ἡμέραν. «Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (Α' Κορινθ. ιε' 20), σημειώνει μετὰ ἐνθουσιασμὸν ὁ Ἀπ. Παῦλος. Ἔτσι, λοιπόν, ἐξηγεῖται ἡ σταθερότης καὶ ἡ θυσία τῶν εὐγενεστέρων αὐτῶν μορφῶν τῆς γῆς. Τὸ θέαμα ἐνὸς Νικητοῦ Ἀρχηγοῦ ἦτο γι' αὐτοὺς τὸ δυνατότερον σάλπισμα διὰ τὸν ἀγῶνα.

Γι' αὐτὸ οἱ τάφοι οἱ παλαιοὶ καὶ τῶν κατακαμμένων τὰ ἁγιασμένα κοιμητήρια εἶναι γεμάτα ἀπὸ σύμβολα τὰ ὅποια μιλοῦν γι' αὐτὴν τὴν πίστιν στὴν Ἀνάστασι, ποῦ ἀναπηδαίει ἀπὸ τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Νικητοῦ Σωτήρος.

3. Τί δεβαιώνει ἡ ψυχὴ μας;

Ὅταν, ἀδελφέ, ὁ Θωμᾶς ἐδίστασε νὰ πιστεῦσῃ στὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως, ὁ Κύριος ἐχρησιμοποίησε τὸν πιὸ πρακτικὸν τρόπο. «Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε...» εἶπε, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός. Καὶ ἀπὸ τότε ἡ ὁμολογία τοῦ Θωμᾶ εἶναι θόρυβος «ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου.»

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι κυρίως θέμα πείρας· τὸ καλύτερο ἐπιχείρημα εἶναι ἡ γλυκύτης, ποῦ δοκιμάζει ἡ ψυχὴ, ὅταν ζῇ ἀναστημένα. Τότε, πραγματικά, βάλλει τὸν δάκτυλον στὰ σημάδια τῆς ἀληθινῆς ζωῆς. Καὶ πείθεται. Καὶ αἰσθάνεται ἀπέραντη ἀγαλλίασι. Ὑπάρχουν, δυστυχῶς, ἀκόμῃ πολλοί, ποὺ ἔχουν μέσα τους τὴν πλάκα τοῦ τάφου. Δὲν εἶναι «ἡρμένη ἐκ τοῦ μνημείου». Καὶ ἀπιστοῦν. Εἶναι οἱ «ἀνόητοι καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεῦειν». Γιατί ὅμως; Πὼς δὲν βλέπουν, ἀλήθεια, τὰ μάτια των; Πὼς δὲν ἀκούνε τὴν φωνὴν τοῦ Χριστοῦ τὰ αὐτιά των;

Καὶ ἄλλαι κατόπιν εἶναι οἱ «μακάριοι». Εὐτυχῶς ὑπάρχουν καὶ τέτοιοι. Εὐτυχεῖς δὲ αὐτοί. Ἀναμμένες μέσα των λαμπάδες. Φωτίζουν λαμπαδηφόροι τοῦ καλοῦ. Βλέπουν τὸν Κύριον. Συμβαδίζουν. Μετέχουν τοῦ «Δείπνου τοῦ Μυστικοῦ».

Δύο παρατάξεις ἀνθρώπων. Οἱ «ἀνόητοι» καὶ οἱ «μακάριοι». Ἀδελφέ, σὲ ποῖαν εἰμεθα; Τί δεβαιώνει ἡ ψυχὴ μας;

Ἀγαπητοί,

Συνέβη πρὸ ἐτῶν εἰς τὴν Ρωσίαν. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀθέτως εἶχεν ὁργανώσει μετὰ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ δραστηριότητα μίαν διάλεξιν, εἰς τὴν ὁποίαν γνωστὸς ἄθεος θὰ ὁμιλοῦσε μετὰ θέμα: «Ὁ μῦθος τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ».

Πολλὰ χρήματα εἶχαν ἐξοδευθῇ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὴ ἡ διάλεξις. Ἐπὶ τέλους ἡ ἡμέρα ἦλθε. Ἡ προπαγάνδα ὠργίασε. Ὁ κόσμος μαζεύτηκε σὲ μὴ μεγάλη αἴθουσα. Ὁ ὁμιλητὴς ἀνέθηκε στὸ βῆμα. Οἱ «πληρωμένοι» ἐχάλασαν τὸν κόσμον μετὰ τὰ χειροκροτήματα.

Μίαν ὥραν διήρκεσεν ἡ ὁμιλία. Ὁ ρήτωρ εἶπε πολλὰ. Κάθε τόσο οἱ «μπράβοι» ἐξητρωκραύγαζαν... Κάποτε ἐπὶ τέλους ἐτελείωσε. Πίστεψε πὼς εἶχε κάμει τοὺς ἀκροατὰς νὰ πιστέψουν τὴν ἀπιστίαν του.

Ἀίφνης ἀνεβαίνει στὸ βῆμα ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου τῶν ἀθέων.

— Μήπως ἔχει κανεὶς ἀπορία, ἀντίρρηση; Ρώτησε εἰρωνικά!

Σημώθηκεν ἓνας γέρος. Ἐπροχώρησε πρὸς τὸ βῆμα. Ἦθελε νὰ πῇ κάτι. Ὅλοι ἐσώπασαν. Τί θὰ εἰπῇ ὁ γέρος; Ὁρθὸς ὁ ἀσπρομάλλης στὸ βῆμα. Ἐπῆρε ἀναπνοή. Κοίταξε καλὰ ὅλους. Καὶ ἐφώνησε δυνατά:

— Χριστὸς βοσκρὲς (Χριστὸς Ἀνέστη)!

Καὶ τότε συνέβη κάτι τὸ ἀπροσδόκητο. Ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος μετὰ μίαν φωνὴν ποῦ ἔμοιαζε σὰν βροντὴ, σὰν κεραυνός, ἀπήντησε.

— Βοίστινο Βοσκρὲς (Ἀληθῶς Ἀνέστη)!

Αὐτὸ ἦτο. Ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ὁμιλητοῦ εἶχαν πέσει μετὰ μίαν φράσιν. Μετὰ τὸ «Ἀληθῶς Ἀνέστη».

Καὶ ὁ ρήτωρ ἐντροπισμασμένος ἐφυγε ἀπὸ μίαν πλαγίαν πόρτα...

Ἀδελφοί,

Ἀς ἀφήσωμεν τίς ψυχὰς μας, νὰ λουσθοῦν στὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Ἀς ἀνάψωμεν τίς λαμπάδες μας ἀπὸ τὸ θεῖο αὐτὸ φῶς. Καὶ ἔπειτα ἀς τρέξωμεν παντοῦ, ὅπου ὑπάρχουν πεθαμένοι, σκλαβωμένοι, ἀπι-

ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ

Χαίρε όλκάς τών δελόντων σωδηναι...

Ο ένιαύσιος κύκλος, πολλές ημέρες έχει αφιερωμένες πρὸς τιμὴν τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ, καὶ εὐσπλαχνικῆς Μητέρας πάντων τῶν Χριστιανῶν, τῆς ἀειπαρθένου κόρης, τῆς Παναγίας μας. Ἐξέχουσιν θέσιν κατανύξεως καὶ δοξολογίας ἔχουν οἱ «Χαιρετισμοὶ τῆς Θεοτόκου».

Κάθε Παρασκευὴ, ἑσπέρας τῆς Μεγ. Σαρακοστής, εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους Ναοὺς, τρέχουν πλήθη Χριστιανῶν, πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν, μὲ ἱερὴ εὐλάβεια καὶ κατάνυξι, τὴν ὡραία ἀκολουθία τῶν «Χαιρετισμῶν» τῆς Παναγίας μας.

Μπροστὰ στὴν Πανάγγελή μορφή της, στὴν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, θὰ σταθοῦν πάντες εὐλαδικά, γιὰ ν' ἀπευθύνουν τοὺς χαιρετισμούς των, νὰ προσφέρουν τὰ ἐκλεκτότερα ἄνθη τῆς ψυχῆς των, ν' ἀποθέσουν τοὺς στεναγμούς καὶ τοὺς πόνους των, νὰ ἐκχύσουν τὰ θερμότερα δάκρυα, μὲ συντριβὴ καὶ μετάνοια, νὰ ζητήσουν τὴν ταχυντὴν βοήθειαν εἰς τὰς θλίψεις καὶ τοὺς κινδύνους, νὰ εὕρουν τὴν προστασίαν καὶ τὸ ἔλεος.

Ὁ σεβασμὸς κάθε ὀρθοδόξου ψυχῆς, στὸ ἱερὸ τῆς προσώπου, εἶναι βαθύτατος. Ὅλοι οἱ αἰῶνες τὴν ἐτίμησαν καὶ τὴν ἐδόξασαν, τὴν ἐτοποθέτησαν στὸ κέντρο τῆς θείας λατρείας, στὴν κορυφὴ ὧν τῶν Ἁγίων καὶ Μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας. Γύρω στὸ θεῖο τῆς πρόσωπο, συγκινεῖται βαθύτατα, κάθε χριστιανικὴ ψυχὴ, γιατί ἡ Παναγία Παρθένος εἶναι πᾶν ὅ,τι ἅγιον καὶ ἄγνόν καὶ καθαρὸν δημιούργημα εἶχε νὰ δώσῃ ὁ ἁματωλὸς κόσμος, γιὰ νὰ γίνῃ συνάντησις Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. Τὴν ὀνομάζομεν Θεοτόκον. Θεέ μου, τί ὕψος Θεολογίας! Ὅταν ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἐπιχειρήσῃ νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ μυστήριον αὐτό, καταλαμβάνεται ἀπὸ δέος καὶ ἱλιγγόν!

Τὴν ὀνομάζομεν Παναγίαν. Ὑπάρχει πῶς θεοπροπίης ἐπικλήσις; Ὑπάρχει πῶς χαρακτηριστικὴ προσωπικὴ ἀπ' αὐτήν;

Παναγία! Μὰ ὅλα τῆς εἶναι ἅγια καὶ Πανάγια: Ἡ μορφή Τῆς, ἡ ψυχὴ Τῆς, ἡ ζωὴ Τῆς. Τὴν ἀγιότητα ἀποστάζει ἡ ἄγνη Παρθένα Τῆς, ἡ ἀπεραντισμένη τῆς μητρικῆς στοργῆς Τῆς, τὸ ὕψος τῆς ταπεινοφροσύνης Τῆς, τὸ βάθος τοῦ πόνου Τῆς, ὁ πλοῦτος τῆς ἀγάπης Τῆς.

Ἡ Παναγία Παρθένος, ἔγινε Μητέρα τοῦ Υἱοῦ

στοι, πιστοί.

Καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ εἶναι μας, ἄς φωνάξωμεν σ' ὅλους αὐτοὺς. Ἀδελφοί: Χριστὸς ἀνέστη!

Καὶ τότε γλυκῶς, ἀπαλῶς, θεῖος θ' ἀκουσθῇ ὁ ἀντίλαλος, Ἀληθῶς Ἀνέστη.

τοῦ Θεοῦ καὶ Μητέρα τῶν Χριστιανῶν, Μητέρα καὶ προστάτις καὶ «Ἐπέρμαχος Στρατηγὸς» τοῦ ἔθνους μας. Ἀπέβη δύναμις ἰσχυρὰ συνεχῆς τοῦ Ἰένους καὶ πηγὴ ἐμπνευσεῶς τοῦ εἰς ἀγῶνας κρατεροῦς κατὰ θαρραλικῶν φυλῶν, ποὺ ζητοῦσαν τὴν ἐκθεμελίωσιν τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πνεύματος, ποὺ εἶναι τὸ μόνον ἀληθινόν φῶς τοῦ κόσμου. Οἱ νίκες τῶν μεγάλων ἀγῶνων τοῦ ἔθνους ἀπεδίδοντο εἰς τὴν πίστιν πρὸς τὸ Θεῖον Τῆς πρόσωπον. Οὐδένα ἄλλο πρόσωπο, μετὰ τὸν Κύριο, δὲν ἐτίμηθη, δὲν ἐδοξάσθη, δὲν ἡγαπήθη καὶ δὲν ὑμνήθη τόσο, ὅσο ἡ Παναγία μας. Ἐξαιρετικὴ ἄνω θεοὶ κατέλαβε Αὐτὴ εἰς τὸ Βυζάντιο, ὅταν τοῦτο κατέστη κέντρο τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ Βυζαντίου ἦτο συγφρασμένη μὲ τὸ ὄνομα τῆς Θεομήτορος καὶ μὲ τὴν ἀφοσίωσιν εἰς Αὐτήν. Πρὸς Αὐτὴν προσφεύγουν οἱ πιστοί, ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα μέχρι τὸν πῶδ ἁπλὸ Χριστιανό, ἐν «κινδύνους καὶ θλίψεσιν», ἐν «πολέμῳ καὶ εἰρήνῃ», γιὰ νὰ εὕρουν ἀπαλλαγὴν νοσημάτων, λύτρωσιν ἀπὸ παντοίων κινδύνων.

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει πολλὰς περιπτώσεις, ποὺ ἐσώθη ἡ Κων) πόλις, ἀπὸ θαυμασίων ἐνέργειας καὶ βοήθειαν τῆς προστάτιδος Παναγίας μας.

Ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ Ἡράκλειος, μὲ τὸ στρατό του, εὗρίσκετο στὰ βάθη τῆς Ἀσίας, οἱ Ἀβάραι καὶ Πέρσαι ὁμοῦ, ἐπολιορκήσαν τὴν Πόλιν, τὴν ὁποίαν προστάτευε ὀλίγος στρατός. Κατὰ τὴν κρίσιν ἐκείνην σιγητὴν, ὁ Πατριάρχης Σέργιος, κρατῶν τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου καὶ ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ κλήρου καὶ λαοῦ περιήρχετο τὰς ἐπαλλεῖς καὶ ἐνεθάρρυνε τοὺς μαχομένους. Τὸ θαῦμα ἔγινε. Ὁ πολυάριθμος βαρβαρικός στρατός τοκίστηκε καὶ κατατροπώθηκε τῇ ἐπεμβάσει τῆς Παναγίας μας, εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ 15 Αὐγούστου, ἥτοι τὴν νύκτα τῆς 7ης πρὸς 8ης Αὐγούστου. Ἡ Πόλις ἐσώθη. Τότε Πατριάρχης, κληρὸς καὶ λαὸς εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῶν Βλαχερνῶν, ἠγαρήστησαν τὴν σῶτῆρα Θεοτόκον, φάλλοντας ὀλονυχτίως τὸν Ἀνάστητον Ὑμνον.

Γὰ δεύτερη φορὰ σώζεται. πάλι ἡ Κων) πόλις, ἐπὶ Κων. Πωγωνάτου, ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῶν Ἀράβων, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη ἐπολιορκούν αὐτήν, ἠναγκάσθησαν νὰ φύγουν ἄπρακτοι «αἰσχυρθέντες τῇ τοῦ Θεοῦ βοηθείᾳ καὶ τῆς Θεοτόκου».

Ἀλλὰ καὶ πάλιν τὸ ἔτος 715 ἐσώθη ἡ Πόλις ἀπὸ τεράστιες στρατιωτικὰς καὶ ναυτικὰς δυνάμεις τῶν Ἀράβων, ἐπὶ Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου. Καὶ τότε οἱ εὐσεβεῖς κάταικι κατέφυγον εἰς τὴν σεπτὴν προστασίαν τῆς Θεοτόκου, «τὴν σεβάσμιον εἰκόνα τῆς Θεομήτορος Ὀδηγητρίας ἐπαγόμενοι, τὸ τεῖχος περικύκλουν, σὺν δάκρυσι τὸν Θεὸν ἱεαόμενα». Τὸ θαῦμα πάλι ἔγινε. Ὅλη ἐκεῖνη ἡ πεζικὴ καὶ ναυτικὴ στρατιὰ, μόλις εἰ-

Ἀνάστασις

Ἀπὸ τὸν πανάγιον Σταυρὸν τοῦ Γολγοθᾶ, ποῦ κα-
θαρίσας μὲ τὸ ζωοποιὸν αἷμα τοῦ ὁ Μέγας Λυτρωτῆς,
ἕνα φῶς, ἕνα ἐκθαμβωτικὸν φῶς, καταυγάζει τὴν ἀν-
θρωπότητα καὶ ἀπὸ τὸν ἄδειον Τάφον τοῦ Θεοῦ Δι-
δασκάλου ἀναπηδᾷ ἡ ζωὴ.

Σταυρὸς καὶ Ἀνάστασις εἶναι ἕνα δίπτυχον ἱε-
ρόν, ποῦ δὲν ἔμπορεῖ νὰ διαχωρισθῇ. Ὁ Σταυρὸς ὁδη-
γεῖ στὴν Ἀνάστασιν καὶ ἡ Ἀνάστασις προϋποθέτει τὸν
Σταυρὸν.

Σταυρὸς καὶ Ἀνάστασις: Πηγὴ θάρρους, καρτε-
ρίας καὶ ὑπομονῆς. Πηγὴ ἐλπίδων, ὅτι τὸ δίκαιον θὰ
νικήσῃ τὴν ἀδικίαν, ἡ καλωσύνη τὴν κακίαν, ἡ ἀλή-
θεια τὸ φέμα. Ὑπόσχεται, ὅτι καὶ ὁ κάθε ἀτομικὸς μας
Σταυρὸς θὰ ὁδηγήσῃ στὴν Ἀνάστασιν μας. Ἀνάστα-
σις! Ἀνάστασις Κυρίου, ἀνάστασις ψυχῆς, γαλήνησις
ψυχῶν, κατηρέμησης συνειδήσεων, ἀναπτέρωσις ἐλπί-
δων.

σῆλθεν εἰς τὴν Προποντίδα, κατελήφθη ὑπὸ δεινῆς
καταιγίδος, ὅπου, σχεδὸν ὁλοσχερῶς, τὰ πλοῖα συνε-
τρίβησαν ἐπάνω στὶς ἀκτές. Ὑπῆρξε μεγάλη ἡ πανω-
λεθρία τῶν Ἀράδων, διότι ἔχασαν 2.500 πλοῖα καὶ
60.000 ἄνδρες περίπου. Ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ εἶναι
τὰ θαυμάσια τῆς Θεοτόκου ὑπὲρ τοῦ Βυζαντίου, μέχρι
ποῦ, «ἦτο παραχώρησις Θεοῦ» καὶ ἔγινε ἡ ἄλυσις ὑπὸ
τῶν Τούρκων. Ἀλλὰ οἱ χριστιανοί, ἔχοντες παρηγορία
καὶ ἐλπίδα εἰς τὴν Παναγίαν Μητέρα, ἔλεγον: «Σώ-
πασε, Κυρά Δέσποινα, μὴ κλαῖς καὶ μὴ δακρύξεις,
πάλι μὲ χρόνια μὲ καιρούς, πᾶδι δικὰ μας θάναυ, προ-
μηνύοντας ἔτσι πάλι τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Γένους.

Καὶ ὅταν ἦρθε ὁ ξεσηκωμὸς τοῦ '21, οἱ πρόγο-
νοί μας εἰς αὐτὴν ἐστήριζαν τὴν ἐλπίδα τους. Χα-
ρακτηριστικὸν εἶναι τοῦτο: Παραμονὴς τῆς Ἐπανα-
στάσεως, ὁ Θ. Κολοκοτρώνης εὐρέθη εἰς τὸν κατε-
στραμμένο Ναὸ τῆς Θεοτόκου τῶν Κυθήρων, προσευ-
χόμενος ἔλεγε: «Παναγία μου, βοήθησέ μας νὰ ἐλευ-
θερώσωμε τὴν Πατρίδα μας ἀπὸ τὸν τύραννο καὶ νὰ
σὲ φαιάσω καθὼς ἦσουν πρῶτα». Καὶ στὸ δεύτερον χρό-
νο τῆς Ἐπαναστάσεως ἐξεπλήρωσε τὸ τάμα του. Ἀλ-
λὰ τὸ '40, εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἀλβανίας, ποῦς ἀμφι-
σῶνται τὴν βοήθειαν τῆς Ὑπεριάρχου Θεοτόκου; Κα-
θὼς καὶ στὰ μετέπειτα τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ, τίς
ἡμᾶς ἐρώσατο; Ἡ βοήθεια τῆς Θεοτόκου, τῆς Μητέ-
ρας τοῦ Θεοῦ. Καὶ σήμερα ποῦ «τόσοι κίνδυνοι μᾶς
ἀπειλοῦν, σὺν λαὸ καὶ σὺν ἔθνος, σ' αὐτὴ τῇ μεγά-
λῃ Μάννᾳ, τῇ Βασίλισσᾳ τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀγάπης,
ὡς καταφύγουμε, ζητώντας τὴν προστασίαν Τῆς, καὶ
ἀπὸ χρέος καὶ εὐγνωμοσύνη νὰ Τῆς ἀπευθύνωμε τὸ
«Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε». Βοήθησέ μας, Παναγία
μας.

ΚΩΝ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀναγνώστης — Λαμία

Ἀνέστη ὁ Κύριος! Ὁ Σταυρικὸς θάνατος τοῦ μα-
ναδικοῦ διδασκάλου τῆς ἀγάπης καὶ «ἡ ἐκ νεκρῶν
τρίημερος Αὐτοῦ ἔγερσις» κατέλυσαν «τὸ μεσότοιχον
τοῦ φραγμοῦ» ποῦ ἐχώριζε τὸν Δημιουργὸν ἀπὸ τὰ δη-
μιουργήματά Του. Στὴ θέσι τώρα τοῦ χάσματος ὑπάρ-
χουν τὰ μωραμένα ἀντὶ τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν τῆς
ἀγάπης καὶ τῆς συγγνώμης. Πλημμυρισμένοι ἀπὸ φῶς
οἱ ἱεροὶ Ναοὶ τῇ νύχτᾳ τῆς Ἀναστάσεως καὶ οἱ γυροὶ
χῶροι. Ἀμέτρητες οἱ λαμπάδες, μὲ τίς ἰσάριθμες μι-
κρὲς γλώσσες φλογός, συμβολίζουν τίς ψυχές, οἱ ὁποῖ-
ες φωτίζονται ἀπὸ τὸ ἐκπληκτικὸν γεγονός τῆς Ἀνα-
στάσεως καὶ ἀναθαροῦν. Ὁ τροχὸς τοῦ χρόνου γυρί-
ζει ἀκούραστα, οἱ αἰῶνες κυλίσονται μέσα στὴν ἀβυσσὸν
τῆς αἰωνιότητος, τὰ χρόνια περνοῦν σὺν τὰ ταξιδιάρ-
ικα πλοῖα, σὺν τὰ ἀφρισμένα κύματα τῆς θάλασσας.
Καὶ οἱ Λαοί, κουρασμένοι ἀπὸ τὰ αἵματα καὶ τὰ δά-
κρυα, στρέφουν, κάθε τόσο, τὰ βλέμματά τους πρὸς
τὸν Μάρτυρα τοῦ Γολγοθᾶ καὶ μὲ ἀγωνίαν ἀναζητοῦν
ἐκεῖνα τὸ Θεῖον φῶς, ποῦ ἐβγήκε μέσα ἀπὸ τὸν Τά-
φον, ὡς μῆνυμα τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς Ἀγάπης.

Ἄς ἀπευθύνωμεν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ θερμὴν προ-
σευχὴν πρὸς τὸν Ἀναστάντα Κύριον, γιὰ νὰ φωτίσῃ τὸ
«ἀνέσπερον» τῆς Ἀναστάσεως φῶς, τὸν νοῦν καὶ τὴν
καρδίαν μας. Ἐτσι, φωτισμένοι καὶ ἔχοντες θronιασμέ-
νην στήν ψυχὴν τὴν Θεῖαν ἀρετὴν τῆς Ἀγάπης, θὰ
νοιώσωμε τὴν ὑπερτάτην ἀγαλλίασιν νὰ γίνωμε ἐκ-
τελεστὰ τῆς Θεῆς ἐντολῆς: «Ἐν χαρᾷ ἀλλήλους πε-
ριπτωζόμεθα»!

Σήμερα σ' αὐτὴν τὴν «Κλητὴν καὶ Ἀγίαν ἡμέ-
ραν» ὡς ὁδοιπαρήσωμε καὶ ἡμεῖς «ἄρθρου θαθέος» ὅπως
οἱ μωραφόρες ἐκεῖνες, ἔχοντες στήν καρδίαν τὰ μῦρα
τῆς Ἀγάπης καὶ στὰ στήθη τὴν φλόγα τῆς ΠΙΣΤΕΩΣ.
Θὰ εὐρεθῇ τότε κοντά μας ὁ λευκοντυμένος Ἀγγελος,
γιὰ νὰ μᾶς ἀναγγεῖλῃ τὸ ἐλπιδοφόρον μῆνυμα: «Ἡ-
γέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε». Οὐκ ἔστιν ὧδε ὁ θάνατος, ἀλλ'
ἡ ζωὴ. Οὐκ ἔστιν ὧδε τὸ πένθος, ἀλλ' ἡ χαρά. Οὐκ
ἔστιν ὧδε τὸ σκότος, ἀλλὰ τὸ φῶς. «Δεῦτε λάβετε φῶς
ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός».

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΙΟΛΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιδικοῦ μας ἐπιφυ-
λάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ
μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατα τὴν κρί-
σιν της οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγρα-
φα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

«Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας»

Τοῦ ἁγίου Ἀνασταγίου τοῦ Σιναΐτου

(Κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν)

ΕΡΩΤΗΣΙΣ Κ'

Ἐκ ποίας δυνάμεως οἱ τὰ ἐναντία φρανοῦντες καὶ πράττοντες προφητεύουσι πολλάκις καὶ θαυματουργοῦσιν;

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

Ἐὰ σημεῖα καὶ αἱ θαυματουργαὶ καὶ αἱ προφητεῖαι πολλάκις καὶ δι' ἀναξίους κατὰ τινα χρειαὶ καὶ οἰκονομίαν γίνονται, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Βαλαάμ καὶ τῆς ἐγγαστριμύθου. Καὶ πάλιν οἱ Ἀπόστολοι εὐρόντες τινα ἄπιστον, «ἐν τῷ ὀνόματι Χριστοῦ ἐκβάλλοντα δαιμόνια» καὶ κυλύσαντες αὐτόν, εἶπον εἰς τὸν Χριστόν· καὶ εἶπε· «Μὴ κυλύετε αὐτόν· ὁ μὴ ὢν γὰρ καθ' ἑμῶν, εἰπὲν ὑπὲρ ἑμῶν ἔστι» (Μάρκ. 9, 37—38 καὶ Λουκ. 9, 49, 50). Λοιπὸν ὅποταν ἴδῃς καὶ δι' αἰρετικῶν καὶ διὰ ἀπίστων σημεῖον τι κατὰ κρίσιν Θεοῦ γεγόμενον, μὴ θαμβώθῃς, μηδὲ σαλευθῇς τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως. Διότι πολλάκις καὶ ἡ πίστις τοῦ προσερχομένου εἶναι ἢ τὸ σημεῖον ποιήσασα, καὶ ὅχι ἡ ἀξία τοῦ ποιήσαντος. Διότι καὶ Ἰωάννης (ὁ Βαπτιστής), «ὁ μείζων πάντων ἐν γεννητοῖς γυναικῶν», δὲν φαίνεται ὅτι ἔχει κάμει σημεῖον τι· ὁ δὲ Ἰούδας ὁπωσδήποτε ἔκαμε· διότι καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἄλλων ἦτο τῶν σταλέντων (Ἀποστόλων) διὰ τὴν ἀριστὴν νεκροῦ καὶ καθαρῆς λεπτροῦς. Διὰ τοῦτο μὴ νομίσης μέγα πράγμα εἶναι τὸ ἴδῃς τινα ἀνάξιον ἢ κακόπιστον, γὰρ κάμει σημεῖον. Δὲν πρέπει δὲ οὔτε Ὁρθόδοξον ἄνδρα ἀπὸ σημεῖων καὶ προφητειῶν γὰρ δοκιμάζειν ὅτι ἅγιος εἶναι, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς πολιτείας αὐτοῦ. Διότι πολλοὶ πολλάκις ὅχι μόνον ὀρθόδοξοι ἁμαρτωλοὶ, ἀλλὰ καὶ αἰρετικοὶ καὶ ἄπιστοι σημεῖα ἐπετέλεσαν, καὶ προεφήτευσαν κατὰ τινὰς οἰκονομίας, ὡς ἐλέγχθη, τοῦ Κυρίου ἐπιτρέψαντος, ὡς ἐπὶ τοῦ Βαλαάμ καὶ Σαούλ καὶ Ναβουχοδονόσορ καὶ Καϊάφα, εὐρίσκομεν ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐνήργησεν εἰς αὐτούς, τοὺς ἀναξίους καὶ βεβήλους, δι' αἰτίας εὐλόγους.

Ἐπειδὴ λοιπὸν, ὡς ἔχει δειχθῇ, καὶ παρὰ ἁμαρτωλῶν καὶ ἀπίστων σημεῖα καὶ προφητεῖαι γίνονται πολλάκις διὰ τινὰς οἰκονομίας, δὲν πρέπει ἐκ τῶν τοιούτων πραγμάτων, ὡς εἶπον, γὰρ δοκιμάζωμεν τινά, ἐὰν εἶναι ἅγιος, ἀλλ' ἐκ τῶν καρπῶν αὐτῶν, ὡς λέγει ὁ Κύριος· «Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγινώσκεσθε αὐτούς» (Ματθ. 7, 20). Τοὺς δὲ καρποὺς τοῦ ἀληθινοῦ καὶ πνευματικοῦ ἀνθρώπου ἐδήλωσε καὶ ὁ Ἀπόστολος εἰπὼν· «Ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραΰτης, ἐγκράτεια. Κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος» (Γαλ. 5, 22, 23).

Ἐὰν λοιπὸν τοὺς τοιούτους καρποὺς ἔχει ἀποκτήσει ὁ ἄνθρωπος καὶ ἂν κάμει σημεῖα, καὶ ἂν δὲν κά-

μει, φανερός εἶναι ὁ τοιοῦτος, ὅτι εἶναι ἅγιος καὶ φίλος τοῦ Θεοῦ. Ἡ δὲ χάρις τοῦ πνευματικοῦ χαρίσματος δὲν εἶναι ἐκτὸς τῶν ἀληθινῶν φίλων τοῦ Θεοῦ· διότι δέχεται τὴν λόγον σοφίας, τὴν λόγον γνώσεως, τὴν πίστιν, τὴν χάρισμα ἱαμάτων, ἢ ἄλλο τι ἐκ τῶν λεγομένων ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου εἰς τὰ περὶ τῶν δωρεῶν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἄγε δὲ τῶν καρπῶν τούτων, ὁ ποιῶν σημεῖα ἢ προφητεύων, εἶναι εἰς τῶν λεγόντων εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν· «Κύριε, Κύριε, σὸ τῷ σὺ ὀνόματι δυνάμεις πολλὰς ἐποιήσαμεν;» καὶ ἀκούων, «Ἀμὴν λέγω σοι οὐδέποτε σε ἔγνων» ἀπεχθρεῖ ἀπ' ἐμοῦ ὁ ἐργαζόμενος τὴν ἀγομίαν (Ματθ. 7, 21—23). Καὶ ταῦτα μὲν περὶ Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν ποιούντων σημεῖα ἐλέγχθησαν.

Αἰρετικὸς δὲ ποιῶν σημεῖα, ἢ προφητεύων, εἶναι φανερός ὅτι ὑπὸ δαιμόνων ἐμπαίζεται, καίτοι νομίζει ὅτι ἐκ Θεοῦ ἐνεργεῖται εἰς αὐτόν τὰ τοιαῦτα. Οὐδὲν δὲ προγινώσκουσι τῶν μελλόντων γὰρ γίνωσιν ἢ τῶν ἀπορρήτων αἱ δαίμονες, ἀλλὰ μόνος ὁ Κύριος, ὁ γινώσκων τὰ πάντα πρὶν γενέσθαι αὐτὰν, καθὼς καὶ διὰ τοῦ προφήτου λέγει· «Οὐκ ἔστιν ἀναγγέλων ἐπερχόμενα πλὴν ἐμοῦ» (Ἠσ. 26 καὶ 44, 7). Οἱ δὲ δαίμονες ἐκεῖνα λέγουσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τὰ ὅποια βλέπουσι καὶ ἀκούουσι, ἢ καὶ ἀπὸ συμβόλων τινῶν στοχαζόμενοι, πολλὰ τῶν πραγμάτων μνησθῶσιν. Διότι ὁδοποροῦν παρῶν σημεῖα νομίζουσιν, βλέποντες αὐτοὺς περιπατοῦντας, εἰς τὸν δρόμον καὶ μέλλοντας γὰρ ἔλθουσιν, προλαμβάνοντες καὶ ἀπαγγέλλουσι τὴν ἀριξίν τούτων. Σιέφεις δὲ ἀνθρώπων κατὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν, καὶ λόγους τῶν κατὰ μόνους σκεπτομένων μετὰ τινῶν κρυφακούοντες καὶ ἀναγγέλλοντες τὰ τοιαῦτα εἰς ὅσους θέλουσι, καὶ ὅσα ὁμοῖα πρὸς ταῦτα ἐκ τοῦ ὁρᾶν καὶ ἀκούειν μνησθῶσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καθὼς καὶ εὐφορίαν καρπῶν γῆς καὶ ἀφορίαν, καὶ ἀνέμων κινήσεις, καὶ ὄρεας καὶ ἀναιδρίαν, καὶ χειμῶνων θαρρότητα, καὶ ὅσα παραπλήσια πρὸς ταῦτα, ἐκ διακριτικῶν τῶν σημεῖων συμπεραίνοντες, προλέγουσι, καθὼς καὶ οἱ ἄνθρωποι. Καὶ ἐννοίας πάλιν καὶ βουλὰς ἀνθρώπων ὁσαύτως ἐκ τινῶν συμβόλων (βλέποντες εἰς τὸν ἄνθρωπον ἢ ἐκ λόγων τινῶν) καταλαμβάνουσι. Οὐ μόνον δὲ τὰ τοιαῦτα εὐρίσκουσι γὰρ εἰπῶσιν οἱ ἀκάθαρτοι δαίμονες, ἀλλὰ καὶ θανάτους ἀνθρώπων· διότι ὑπάρχουσι διακριτικὰ τινὰ σημεῖα ὑπὸ τῆς (θείας) Προνοίας ἐντεθέντα εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, μάλιστα εἰς τὰς ὀφείας αὐτοῦ, καὶ πρὸ πολλοῦ χρόνου καὶ πρὸ ὀλίγου, ὡς λέγουσιν οἱ τὴν Ιατρικὴν ἐπιστήμην μελετῶντες καὶ ἀκρίβειαν σπουδάζοντες. Διαβεβαιούσι δὲ τινὲς ὅτι μεταξὺ τῶν Σαρικηγῶν οἱ πολὺπεροι ἔχουσι τὴν πρόγνωσιν ταύτην, ὥστε ἐκ τινος διακριτικοῦ σημείου ζωηρῶς γὰρ ἐπιγινώσκουσιν ἐκείνον, ὅστις εἰς τὸν πόλεμον μέλλει γὰρ ἀποθάνῃ. Οὕτω λοιπὸν καὶ οἱ δαίμονες τοὺς θανάτους τῶν ἀνθρώπων, ὡς μάλλον

διορατικώτεροι τῶν ὀλικῶν ιδιοματίων, προαγγέλλουσι. Διότι ἐπειδὴ εἶναι πνεύματα λεπτά καὶ σώματα, διερευνῶσι καὶ γνωρίζουσι ὑπὲρ πᾶσαν ἱατρικὴν ἐπιστήμην, τῶν ἀνθρώπων τὰς δυνάμεις, καὶ ἐνεργείας, καὶ τοὺς πλεονασμούς, καὶ τὰς ἐλλείψεις τῆς ζωτικῆς τοῦ σώματος διὰ τοῦ αἵματος ὑπάρξεως ἐκείθεν λοιπὸν στοχαστικῶς, ἀλλ' ὄχι ἀκριβῶς, συμπεραίνουν ἐγγιζόντα τὸν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ αὐτὸ δὲ δύναται νὰ λεχθῇ καὶ ἐπὶ τῶν μάντεων καὶ ἐπὶ τῶν ἐγγαστριμύθων. Διότι βλέποντες οἱ δαίμονες, ποῖος ὁ κλέφας, καὶ ποῦ τὰ κλαπέτα εὐρίσκονται, δύναται ταῦτα νὰ εἰπωσι καθὼς πολλάκις θεωρήσαντες πολυμυθίαν εἰς τὴν Ἰνδικήν (Νοτιοαφρικανικήν) χώραν, προλέγουσιν εἰς τινα εἰς Αἴγυπτον ὅτι μεγάλη θά εἶναι ἡ ἀνάβασις τοῦ ποταμοῦ Νεῖλου. Ἐάν δὲ ἐρωτήσῃ τις αὐτοὺς εἰς πόσους πῆχεις καὶ δακτύλους θὰ ὑψηθῇ ἡ στάθμη, νὰ εἰπωσιν ἀποροῦσι καὶ ἐλέγχονται μηδὲν γνωρίζοντες.

Ἐπιχειροῦσι δὲ πάλιν διὰ τῶν πειθόμενων εἰς αὐτοὺς ψευδοπροφητῶν ἀνθρώπων, καὶ σημεῖα ἐξ αὐτῶν, καὶ ἰάσεις σωματικῶν παθῶν ἐπιτελούντων πρὸς ἀπάτην καὶ αὐτῶν τῶν ἰδίων καὶ ἄλλων, καὶ νεκρὸν ἀνθρώπου ἀνιστάμενον νὰ δείξωσι, καὶ ὁμιλήσῃ (οὗτος) κατὰ φαντασίαν εἰς τοὺς ζῶντας. Διότι εἰσερχόμενος εἰς τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ὁ δαίμων καὶ κινῶν αὐτό, δεικνύει τὸν νεκρὸν ἀνιστάμενον δῆθεν διὰ τῆς ματαιᾶς εὐχῆς τοῦ πλάνου ἀνθρώπου. Καὶ ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ νεκροῦ ὁμιλεῖ ὁ πονηρὸς εἰς τὸν ἀπατώμενον ὑπ' αὐτοῦ ἀνθρώπου περὶ ἐκείνων, τὰ ὅποια θέλει, καὶ περὶ ἐκείνων, περὶ τῶν ὁποίων πάλιν ἐπερωτᾶται, ἀναγγέλλων εἰς αὐτὸν τὰ εἰς τὸ κρυπτόν παρ' ἀνθρώπων γενόμενα πράγματα καὶ τὰ λαληθέντα, γνωρίζων ἀκριβῶς ὡς αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος τὰ παρ' αὐτῶν τοιαῦτα πραχθέντα. Ἄλλ' εἴθε ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ ἡμᾶς ἐκ τῆς τοιαύτης πλάνης.

Διότι γνωρίζομεν καὶ ἐπίσκοπον αἰρετικὸν τῆς πόλεως Κυζίκου ἀνήγοντα εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Μακεδονιανῶν, τῶν Πνευματομαχῶν, ὅτι τὸ δένδρον ἐλαίας ἐκ τοῦ τόπου ὅπου ἴστατο, εἰς ἄλλον τόπον μετ' σχήμα εὐχῆς μετέφερεν, ἐπειδὴ ἐσκότιζε τὸ παράθυρον τοῦ ματαίου εὐκτηρίου αὐτῶν. Καὶ ἐπὶ δανειστοῦ δὲ τινὸς ἀδίκου πιέζοντος χήραν γυναῖκα ἕνεκα χρέους τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, καὶ ἀπαιτοῦντος, ὄχι ὅσον ἦτο τὸ δάνειον ἀλλὰ περισσότερον μὴ ἀκόμη ταφέντος τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἀλλ' ἔτι κηδευομένου, ἐκράτησε τὴν κλίνην, εἰς τὴν ὅποιαν κατέκειτο, καὶ ἔκαμε δῆθεν τὸν νεκρὸν νὰ ὁμιλήσῃ καὶ νὰ εἴπῃ, πόσον ἦτο τὸ ὀφειλόμενον χρέος εἰς τὸν δανειστὴν αὐτοῦ. Τούτοις δὲ τοῦ αἰρετικοῦ ἀποθανόντος διάφοροι φαντασίαι καὶ σημεῖα εἰς τὸ μνημια αὐτοῦ ἐγένοντο.

Διὰ τοῦτο λοιπὸν δὲν πρέπει πάντα σημειοφόρον ὡς ἄγιον νὰ παραδεχώμεθα, ἀλλὰ νὰ δοκιμάζωμεν κατὰ τὸν λόγοντα· «Μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα, εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶν ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφηταὶ ἐξεληλύθασιν εἰς τὸν κόσμον» (Α' Ἰω. 4, 1). Καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει· «Οἱ γὰρ τοιοῦτοι ψευδαπόστολοι ἐργάται δόλιοι, μετασχηματιζόμενοι εἰς ἀποστόλους Χριστοῦ». Καὶ δὲν εἶναι θαυμαστόν. «Αὐτὸς γὰρ ὁ Σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός» (Β' Κορινθ. ΙΑ', 13, 14). Δὲν εἶναι

λοιπὸν μέγα, ἐάν καὶ οἱ διάκονοι αὐτοῦ μετασχηματίζονται ὡς διάκονοι δικαιοσύνης, τῶν ὁποίων τὸ τέλος θὰ εἶναι κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν. Διότι καὶ ὁ Ἀντίχριστος ἐρχόμενος, κατὰ συγχώρησιν Θεοῦ, θὰ κάμῃ ὑπηρετούντων εἰς αὐτὸν δαιμόνων, πάμπολλα σημεῖα καὶ τέρατα ψεύδους, πρὸς ἀπώλειαν μὲν τῶν ἀπίστων, εἰς δοκιμασίαν δὲ τῶν πιστῶν. Καὶ τί τὸ παράξενον ἐάν, τοῦ διαδόλου συνεργούντος μετ' αὐτοῦ, θὰ κάμῃ σημεῖα διάφορα κατὰ φαντασίαν, ὅποταν καὶ ἤδη γνωρίζωμεν καὶ ἄλλους τινὰς μάγους καὶ γόητας, οἵτινες ἔκαμον τέρατα ποικίλα ἐξ ἐνεργείας δαιμόνων, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι ὁ Ἰαννῆς καὶ ὁ Ταμβρῆς, οἱ ἐπὶ Μωυσέως τὰς ράβδους αὐτῶν εἰς ὄφεις, καὶ τὰ ὕδατα εἰς αἷμα μεταβαλόντες, βατράχων δὲ πλῆθος ἐκ τῶν ὑδάτων ἐξήγαγον, ὥστε νὰ γεμίσωσι πᾶσαν τὴν γῆν Αἰγύπτου.

Σίμων δὲ πάλιν, ὁ ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων μάγος, ὅποσα ἔκαμε σημεῖα φαντασιώδη; Διότι ἀνδριάντας ἔκαμε νὰ περιπατῶσι, καὶ εἰς πῦρ κυλιόμενος δὲ ἔκαλετο· εἰς τὸν ἀέρα ἵπτατο, καὶ ἐκ λίθων ἄρτους ἔκαμεν· ὄφεις ἐγίνετο, καὶ εἰς ἄλλα ζῶα μετεμορφούτο. Αἰσπρώσας ἐγίνετο, εἰς χρυσὸν μεταβάλλετο, θύρας κεκλεισμένας ἤνοιγε, σιδηρὰ δεσμὰ διέλυεν, εἰς δεῖπνον εἰδὼλα παντοδαπῶν εἰδῶν ἐνεφάνιζε, τὰ οἰκιακά σκευῆ, ὡς αὐτόματα νὰ βλέπωνται φερόμενα πρὸς ὑπηρεσίαν ἔκαμνε, τῶν φερόντων αὐτὰ μὴ ὀλεσμένων, σκιάς πολλὰς νὰ προηγούνται αὐτοῦ παρεσκευάζε, τὰς ὁποίας φυγὰς ἀποθανόντων ὅτι εἶναι ἔλεγε. Πολλοὺς δὲ γόητας, ἔλεγε, ἀντιπάλους προκαλέσαντας αὐτόν, ἀφοῦ συνεφιλώσε πρὸς ἑαυτόν, ἔπειτα ἐπὶ τῇ προφάσει συνευωχίας, θυσιάσας βοὸν καὶ παραθέσας τράπεζαν εἰς αὐτούς, τοὺς ὑπέβαλεν εἰς τὴν ἐπήρειαν διαφόρων νόσων καὶ δαιμόνων. Καταζητούμενος λοιπὸν κάποτε ὑπὸ τοῦ Καίσαρος, ἐδραπέτευσε μεταλλάξας τὴν μορφήν του. Ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Ἰουλιανὸς καὶ ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ ὁ Πολέτιος, οἱ μάγοι, ἐπὶ Δομετιανοῦ τοῦ βασιλέως διαφόρους φαντασίας ἔκαμον, ἐκ τῶν ὁποίων μία ἐργασία ταυῶτη φαίνεται εἰς τὰ διηγήματα τῶν ἀρχαιοτέρων ἀνδρῶν. Λοιμικῆς νόσου κάποτε καταλαβούσης τὴν Ρώμην καὶ πάντων σποράδην χανομένων, προὔτρεποντο οἱ μάγοι οὗτοι ὑπὸ τοῦ βασιλέως καὶ τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ ὅπως βοηθήσωσι τὴν καταστρεφόμενὴν πόλιν. Λέγει δὲ ὁ Πολέτιος· Ἐγὼ θὰ καταπαύσω τὴν εἰς τὸ τρίτον μέρος τῆς πόλεως ἐνδημήσαντα λοιμικὴν φθορὰν ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν. Ἐπειτα καὶ ὁ Ἀπολλώνιος· Καὶ ἐγώ, λέγει, τὴν εἰς τὸ ἄλλο τρίτον μέρος ἐντὸς δέκα ἡμερῶν θὰ καταπαύσω. Ἀπακριθεὶς δὲ καὶ ὁ χειρότερος ἐκείνων, καὶ πλησιέστερος πρὸς διάβολον διὰ τοῦ ψεύδους Ἰουλιανός, εἶπε· Εἰς τὸ εἰς ἐμὲ ἀνήκον ἄλλο τρίτον μέρος τῆς πόλεως, ἀμέσως νὰ παύσῃ ἡ λοιμικὴ φθορά.

Καὶ ἔπαυσε. Ἐπειδὴ λοιπὸν παρεκάλεσεν αὐτόν ὁ βασιλεὺς, κατέπαυσε καὶ τῶν ἄλλων δύο μερῶν τὴν ἐπέκτασιν τῆς νόσου. Τοῦ Ἀπολλωνίου δὲ μέχρι καὶ τώρα εἰς τινα μέρη τὰ γεγόμενα (μαγικά ἔργα) ἰστάμενα, ἄλλα μὲν πρὸς ἐκδιώξιν ζῶων τετραπόδων καὶ πετεινῶν δυναμένων νὰ βλάπτωσιν ἀνθρώπους· ἄλλα δὲ εἰς συγχράτησιν ρευμάτων ποταμῶν ἀτάκτως φερόμενων· ἄλλα δὲ εἰς ἄλλα τινα ἐπὶ φθορᾷ καὶ θάλαθρ ἄν-

ΤΑ ΠΑΓΧΡΥΣΑ ΣΤΟΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

Τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, Λόγος περὶ ταπεινοφροσύνης (εἰς τὸ ἅπλοῦν) Β' Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου.

Κάμνει δὲ προσέτι τὸν ἄνθρωπον θρασὺν καὶ ὑπερήφανον καὶ ἡ δύναμις τῶν χειρῶν καὶ ἡ ταχύτης τῶν ποδῶν, καὶ ἡ εὐμορφία τοῦ σώματος, προσόντα τὰ ὅποια μὴ ἀσθένεια ἀφανίζει καὶ ὁ χρόνος καταστρέφει. Καὶ δὲν ἐγγασὶ ὁ ἄνθρωπος τὸ σοφὸν λόγιον τοῦ Θεοῦ:

«Πᾶσα σὰρξ ὡς χόρτος καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπου ὡς ἄνθος χόρτου· ἐξηράνθη ὁ χόρτος, καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ ἐξέπεσε» (Α' Πέτρου, α' 24).

... Ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ γνώσεις, διὰ τὰς ὁποίας μερικοὶ θεωροῦνται σοφοί, καὶ ἡ εὐφυΐα, ἡ μνήμη καὶ ἡ ἀντίληψις, ποὺ θεωροῦνται τὰ μέγιστα καλὰ ἀπὸ ὅσα ὑπάρχουν μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, φέρουν καὶ αὐταὶ ματαίαν ἐπαρσιν. ... Διότι ὅταν λείπη ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχουν αὐταί. Καὶ ἀπόδειξις αὐτὸς ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖος ἐπεσεν εἰς τὴν παγίδα ποὺ ἐσοφίσθη κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἔπαθεν αὐτὸς ὁ πανούργος, ἐκεῖνο ποὺ ἐσχέδιασε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. Διότι δὲν ἐβλάψε τόσον τὸν ἄνθρωπον, ... ὅσον ἐβλάψε τὸν ἑαυτὸν του, διότι ἐγινεν ἀνάρτητος καὶ ἀποστάτης ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ κατεδικάσθη εἰς αἰώνιον θάνατον. Ἐπίσης δὲ καὶ εἰς τὴν παγίδα ποὺ ἔστησε διὰ τὸν Κύριον, ἐπιτάσθηκεν ὁ ἴδιος, καὶ ἐνεκρώθη μὲ τὸ μέσον ποὺ ἐφαντάσθη νὰ σταυρώσῃ καὶ νὰ θανατώσῃ τὸν Χριστόν.

Ἐὰν δὲ ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου τῆς ἁμαρτίας, ὁ πρῶτος καὶ μέγιστος καὶ ἄρατος σοφιστὴς τῆς κοσμικῆς σοφίας, πλάνηται εἰς τὰ ἰδανικά του σοφίσματα καὶ τὰς πανουργίας, καὶ καταντᾷ εἰς ἐσχάτην μωρίαν καὶ παραφροσύνην, πολὺ περισσότερον οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ ζηλωταὶ ἐκείνου, ὅσας πανουργίας καὶ ἂν σοφιστοῦν, θὰ ἀποδειχθοῦν μωροὶ, σύμφωνα μὲ τὸ λόγιον τοῦ Θεοῦ: «φάσκοντες εἶναι σοφοί, ἐμωράνθησαν» (Ρωμ. α' 22).

Σοφίζεται σχέδια πανούργα ὁ Φαραὼ διὰ νὰ καταστρέψῃ τοὺς Ἑβραίους, ἀλλ' ἡ πανουργία του διελύθη ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ δὲν ἐφαντάσθη. Καὶ τὸ βρόχος ἐ-

κείνο, τὸ ὁποῖον ὁ Φαραὼ διέταξε νὰ τὸ ρίψουν διὰ νὰ ἀποθάνῃ, αὐτό, χωρὶς νὰ τὸ φαντασθῇ ποτε οὗτος, ἀνετράφη μέσα εἰς τὸ βασιλικὸν του ἀνάκτορον, (ὁ Μωϋσῆς) καὶ ἐκρήμινε τὴν δύναμιν τοῦ Φαραὼ καὶ τῶν Αἰγυπτίων, ἔσωσε δὲ τὸ γένος τῶν Ἑβραίων. ... Ἐσοφίσθησαν δὲ καὶ αἱ Ἰουδαῖαι κατὰ τοῦ Κυρίου ἀπόφασιν ὁλεθρίαν, καὶ ἐσκέφθησαν ὡς ἐξῆς: «Ἐὰν ἀφώμεν αὐτὸν οὕτω, πάντες πιστεύσουσιν εἰς αὐτόν, καὶ ἐλεύσονται οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ ἀρῶσιν ἡμῶν καὶ τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος» (Ἰωάν. 1Α' 48).

Μὲ τὴν σκέψιν δὲ καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν διέπραξαν τὸ ἐγκλήμα τῆς Χριστοκτονίας· καὶ ἀντὶ νὰ πώσουν διὰ τοῦ ἐγκλήματος τούτου τὸ ἔθνος καὶ τὴν Χώραν, τὸ κατέστρεψαν, ἐξεδιώχθησαν δὲ ἐκ τῆς Χώρας τῶν, καὶ ἀπεξηνώθησαν ἀπὸ τοὺς νόμους καὶ τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ γενικῶς ἀναρίθμητα ὑπάρχουν παραδείγματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δύναται τις νὰ πληροφρηθῇ καὶ νὰ μάθῃ, πόσον σαθρὸν πλεονέκτημα εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη σοφία καὶ εὐφυΐα, μᾶλλον μικρὸν καὶ εὐτελές, παρὰ μέγα καὶ ὑψηλόν.

Ὅστε κανεὶς ἄνθρωπος φρόνιμος καὶ συνετὸς δὲν πρέπει νὰ τρέφῃ ὑψηλὸν φρόνημα. ... δι' ὅσα ἀνεφέραμεν, ἀλλὰ νὰ πείθεται καὶ νὰ παραδέχεται τὴν ἀρίστην συμβουλὴν ἐκείνην, ποὺ δίδει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ τῆς Ἁγίας Ἀγγης καὶ διὰ τοῦ Προφήτου Ἰερεμίου: «Μὴ καυχᾶσθω, λέγει, ὁ σοφὸς ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ, καὶ μὴ καυχᾶσθω ὁ ἰσχυρὸς ἐν τῇ ἰσχύει αὐτοῦ, καὶ μὴ καυχᾶσθω ὁ πλούσιος ἐν τῇ πλούτῳ αὐτοῦ» (Α' Βασιλ. 6' 3, καὶ Ἱερ. 9' 23). Ἀλλὰ ποῖον εἶναι τὸ ἀληθὲς καύχημα; καὶ διὰ ποῖον προσὸν ἀναδεικνύεται μέγας ὁ ἄνθρωπος; Ἀπαντᾷ πάλιν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον: «Ἐν ταύτῃ καυχᾶσθω ὁ καυχόμενος, ἐν τῇ συνείῃ καὶ γινώσκειν τὸν Κύριον», δηλαδὴ νὰ καυχᾶται καὶ νὰ χαίρῃ ὅταν κατανοῇ καὶ γνωρίζῃ καλῶς τὸν ἀληθινὸν Θεόν.

Τοῦτο εἶναι τὸ πραγματικὸν ὕψος διὰ τὸν ἄνθρωπον, τοῦτο δόξα καὶ μεγαλειότης. ... Αὕτη εἶναι ἡ τελεία καὶ ὁλόκληρος καύχησις ἐν Θεῷ, ὅταν οὕτε διὰ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν σωτηρίαν του υπερηφανεύεται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐγγασὶ καὶ ἀντιλαμβάνεται ὅτι στερεῖται τῆς ἀληθοῦς δικαιοσύνης καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σωθῇ μόνος του. ... ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸν Χριστόν. ... Ἀφοῦ δὲ καὶ ὁ ἐνάρετος καὶ δίκαιος ἄνθρωπος δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σωθῇ μὲ τὰ ἔργα του, ἐὰν δὲν πιστεύσῃ εἰς τὸν Χριστόν, ἄρα καταπίπτει πᾶν ὕψος, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ χρησιμοποιοῖ ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ υπερηφανεύηται. Δὲν σοῦ μένει, λοιπὸν τίποτε, ὃ ἄνθρωπε, διὰ νὰ υπερηφανεύθῃς καὶ ἀλαζονεύθῃς. Ἀλλὰ τὸ καύχημά σου καὶ ἡ ἐλπίς σου ἐγκείται εἰς τοῦτο: νὰ νεκρώσῃς μὲν καὶ νὰ θεωρήσῃς μηδαμυνά καὶ ἀνόπαρτα ὅσα ἔχεις ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἰδικά σου, νὰ ζητήσῃς δὲ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ποὺ χαρίζει ὁ Χριστὸς τῆς ζωῆς δὲ ταύτης ἔχοντες ἐδῶ τὴν ἀρχήν. Ζῶμεν τώρα ἐξ ὁλοκλήρου διὰ τῆς Χάριτος καὶ τῆς δωρεᾶς.

θρώπων ὑπάρχοντα, ἀποτρόπαια ἴστανται. Ὅχι δὲ μόνον ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ ταῦτα ἔκαμον δι' αὐτοῦ οἱ δαίμονες, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ παραμεινοντες εἰς τὸ μνημα αὐτοῦ, πρὸς ἀπάντων τῶν εὐκόλως βλαπτομένων εἰς τὰ τοιαῦτα ὑπὸ τοῦ διαβόλου. Τί δὲ νὰ εἴπῃ τις περὶ τῶν μαγικῶν ἔργων τοῦ Μανέθωνος, ὅστις τοιοῦτος ἄχρος ἐγίνεν εἰς τὴν μαγικὴν ἀπάτην, ὥστε πάντα περιεγέλα τὸν Τυανέα Ἀπολλώνιον, ὡς μὴ κατέχοντα τὴν ἀκριβοῦς ἐντεχνον μαγικὴν τέχνην. Διότι ἔπρεπε, λέγει, ὅπως ἐγὼ μὲ μόνον τὸν λόγον νὰ κάμνῃ ὅσα ἤθελε, καὶ ὅχι ἀπὸ καμώματα τινὰ μαγικά νὰ ἐξαρτᾷ τὰ ἀποτελέσματα τῶν παρ' αὐτοῦ πραττομένων.

Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ

Ἰπάρχουσι ἐν τῇ βίῳ στιγμαί, ὥραι, ἡμέραι θαυμαγαί, καθ' ἃς καταβάλλεται ὅλον τὸ θάρρος ἡμῶν καὶ ανατρέπονται ἅπασαι αἱ ἡμέτεραι ἐλπίδες. Ἰπάρχουσιν ἐποχαί, ὅτε ἐπιπίπτουσι καθ' ἡμῶν πανταχόθεν ἀλλεπάλληλοι αἱ συμφοραὶ καὶ διαταράττονται τὰς ἀγιωτέρας ἡμῶν πεποιθήσεις, καὶ οὕτην τὴν πίστιν τῆς ψυχῆς ἡμῶν πρὸς τὴν αἰώνιον Πρόνοιαν κλονίζουσι.

Βλέπομεν ἐνίοτε μετὰ φρίκης τὸν θρίαμβον τῆς κακίας καὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δικαιοσύνης· βλέπομεν τὸν ἐνάρτερον χριστιανόν, τὸν ἐκπληροῦντα πιστῶς τὰ ἑαυτοῦ καθήκοντα καὶ ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ σιγῇ πλείστα πράττοντα ἀγαθὰ, παραγνωριζόμενον, ὑβριζόμενον, συκοφαντούμενον, διωκόμενον, ἐνῷ ὁ ἐγκωστής, ὁ ὑπαυλος, ὁ κακοῦργος εὐδοκίμει ἐν ὅλαις ταῖς ἐπιχειρήσεσιν αὐτοῦ. Ἐν ὅφει τῶν τοιούτων πολλοὶ ἀναφωνοῦσιν ἐν ἑαυτοῖς μετὰ δισταγμοῦ. «Πῶς; Δὲν ἀγρυπνεῖ τάχα ὑπεράνω τῶν ἀστέρων καὶ ἐφ' ἡμᾶς τὸ ὄμμα τῆς Θεῆας Προνοίας;» Ἡ μάστιξ τοῦ πολέμου πολλάκις λυμαίνεται καὶ ἐρημοὶ ἐκτεταμέναι καὶ καρποφόροι χώρες. Πόσαι εὐσεβεῖς, εἰρηνικαὶ καὶ τῶς εὐτυχούσαι οἰκογένειαι γίνονται θύματα τοῦ ἀλιτηρίου αὐτοῦ δαίμονος, τοῦ ἀκαταπαύστως ἀπὸ τῶν παθῶν τῶν ἀνθρώπων ἀναγεννωμένου; Τί ἀνόσιον ἐπραξαν αἱ ἀληθῶς χριστιανικαὶ αὗται οἰκογένειαι καὶ αἱ οἰκίαι αὐτῶν, καταγῶγια οὖσαι οἰκογενειακῶν ἀρετῶν, ἔχιναν τῶν φλογῶν παρανάλωμα; Ὁ κεκυφὼς ἐκεῖνος οἰκογενειάρχης εἰς τί ἔπαισε καὶ εἶδεν ἐντὸς ὀλίγων ὥρῶν καταστροφολομένην ἅπασαν τὴν περιουσίαν του, δι' ἣν εἰργάσθη ὅλον τὸν παρελθόντα βίον του μετ' ἀξιεπαίνου δραστηριότητος, ζῶν ἐν μετριότητι καὶ ἐντιμῶς; Ἐκείναι αἱ νύκτες, αἱ πλήρεις φροντίδων, αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, ἐκ κόπου καὶ καμιάτου μεσταί, οἱ ἰδρωτὲς ἐκεῖνοι, οἱ ἀπὸ τοῦ μετώπου του στάζοντες ὑπὲρ τῆς εὐπραγίας τῶν τέκνων του, τσαυταὶ ἀνησυχίαι, τόσαι ἐλπίδες, τὰ πάντα ἦσαν μάταια; Τί ἡμάρτησε τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο γήπιον, τὸ θηλάζον ἐν ταῖς μητρικαῖς ἀγκάλαις, τὸ ἀντικείμενον τῆς μόντης χαρᾶς, τῆς μόντης ἀγάπης τῶν γεννητόρων του, καὶ κατεκρημνίσθη αὐτὸ τε καὶ ὁ οἶκος αὐτοῦ ὁ πατρικὸς εἰς τὴν ἐσχάτην δυστυχίαν ὑπὸ τοῦ πρὸς τὴν ἀρπαγὴν πόθου στίφους στρατιωτῶν, οὕτω δὲ ἀναγκάζεται νὰ παλαίσῃ εἰς τὸ μέλλον καθ' ὅλον τὸν βίον αὐτοῦ πρὸς τὴν πένιαν καὶ ἴσως, ὅταν ἐπὶ τέλους ἐκλείψῃ ἢ τῶν γονέων του προστασία, νὰ ζητήσῃ ὡς ἀποκεκηρυγμένον πλά-

σμα ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν ξένην βοήθειαν; Φρίσσομεν βλέποντες τὰ αξιοθρήνητα ταῦτα ὄντα, τὰ ἀναίτια ταῦτα θύματα τῶν περιστάσεων, καὶ ἐρωτῶμεν:

«Παίξει ἄρα γε τυφλὸν καὶ ἀγρίον τυχαῖον τὰ τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἀγρυπνεῖ οὐρανόθεν ἐφ' ἡμᾶς ὡφελότερα Πρόνοια;»

Παρὰ τῇ κλίγῃ νοσοῦντος καὶ ἀποθνήσκοντος τέκνου γονατίζει ἀπαρηγόρητος μήτηρ. Τὸ φίλτατον ἐκτεῖνο τέκνιον, τὸ ὁποῖον ἐν ὀδύναις ἐγέννησε καὶ μετὰ τρυφερὰς ἀνέθρεψε μερίμνης, κεῖται ὡς ἄνθος ματαιώμενον ἐνώπιόν της καὶ μετ' αὐτοῦ ἀπομαραίνονται καὶ αἱ θελκτικώτεραι ἐλπίδες, καὶ ἡ μεγαλειτέρα τοῦ βίου της χαρὰ. Ἰφοῖ ἡ δῆστηνος τοὺς δεδακρυμένους αὐτῆς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἰκετεύουσα, καὶ πάλιν καταβιβάζει αὐτοὺς μετὰ πόθου πρὸς τὸν πάσχοντα ἄγγελον. Καταφιλεῖ τὸ ὄχρον πρόσωπόν του· αὐτὸς δέ, ἐκ τῶν μητρικῶν φιλημάτων ἀναλίσσεται, ἀνοίγει διὰ τελευταίαν φοράν τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ προσμειδῶ τῇ ἀγαθῇ μητρὶ τὸ γλυκὺ τῆς ἀθωότητος μειδεῖαμα· ἀπλύνει ἀκόμη μίαν φοράν τὴν ὀδύνατον καὶ τρυφεράν αὐτοῦ χεῖρα πρὸς τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς του ὡς εἰς τελευταῖον ἀποχαιρετισμόν! Καὶ ὅμως ἀδιάφορον ἀνάγκη νὰ χωρισθῇ καὶ χωρίζεται ἀγάπη ἀπὸ ἀγάπης, καρδία ἀπὸ καρδίας. Λιπόθυμος πίπτει ἡ μήτηρ ἐπὶ τοῦ ἀφύχου πτώματος τοῦ φιλάτου αὐτῆς τέκνου...

Οὕτω λοιπὸν, μάταιοι ἦσαν ὅλοι οἱ πόνοι, ἅπασαι αἱ φροντίδες αὐτῆς; Εἰς μάτην μυριάς ἤλπισεν ἐλπίδας, εἰς μάτην ἔχυσε τοσοῦτους δακρύων κρουνούς; Ἐπὶ ματαίῳ ἀπέτεινε πρὸς τὸν οὐρανὸν μετὰ θερμῶν δακρύων θερμότητας δεήσεις ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ φιλάτου της; Ὅταν τοσοῦτος γόος, τοσαύτης ἀμνηστίας ἀλγηδὸνος φωναὶ ἀναβαίνουσιν ἀπὸ τῆς γῆς πρὸς τὸν οὐρανόν, δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἐκεῖ ἄνω ἀκρόασις;...

Ἡ δυστυχὴς ρίπτει τὰ σκοτεινὰ θλέμματα της εἰς τὴν μέλαιναν νύκτα τοῦ βίου, ὡς νὰ ἐξήτῃ βοήθειαν, σωτηρίαν, Θεόν, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ κατεθλιμμένου καὶ πάλλοντος στήθους της ἐξεσπόμενοι στεναγμοὶ φαίνονται ὡς νὰ λέγωσι πρὸς τὸν οὐρανόν: «Ἐὰν ὑπάρχῃ αὐτοῦ Πρόνοιά τις, διατὶ μὲ ἐγκαταλείπει;»

Ὅταν τὰ πλημμυροῦντα ὕδατα τῶν ποταμῶν παρασύρουν οἰκίας μετὰ τῶν ἐνοικοῦντων ἐν αὐταῖς καὶ ἀφαιρῶσι τὴν ζωὴν πολυαριθμῶν οἰκογενειῶν· ὅταν σεισμοὶ τῆς γῆς καταστρέφουσιν ὁλοκλήρους πόλεις καὶ ὑπὸ τὰ ἐρείπια αὐτῶν ἐνταφιάζουσιν ἀδιακρίτως καὶ τὸν δίκαιον καὶ τὸν ἁμαρτωλόν· ὅταν ὄρη ἢ πάγων σωροὶ αἰφνης ἀποσπώμενοι καταπίπτουσιν ἐντὸς τερπνῆς κοιλάδος, ἐν ἣ εἰρηνικὰ περιεπλανῶντο ποιμένες καὶ ἐν διαστήματι ὀλίγων στιγμῶν κατακαλύπτωσι διὰ παντός ἄνδρας καὶ γυναῖκα, γέροντας καὶ παιδία, ξένους καὶ ἡμεδαπούς, ὥστε οὐδὲν ἔχνος αὐτῶν φαίνεται πλέον... Τίς δύναται νὰ μείνῃ ἀκατάπληκτος; Τίς ἐν ἀπορίᾳ γενόμενος δὲν στρέφει πρὸς τὸν οὐρανόν τὰ θλέμματα του, ἵνα ἐξετάσῃ τὰς σκοτεινάς

τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεὸς εἶναι «ὁ ἐνεργῶν ἐν ἡμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας» λέγει ὁ Θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος (Φιλ. δ' 13) ... Ὁ Θεὸς δὲ μᾶς σώζει ἀπὸ τῶς κινδύνους, καὶ ὅταν ἀκόμη ἐκλείψῃ πᾶσα ἐλπίς ἀνθρωπίνη.

Ἀκολουθεῖ

καί τρομεράς αποφάσεις τῆς αἰωνίου Προνοίας ;

Ναί, υπάρχουν ἐν τῇ βίῃ στιγμαί, ὧραι, ἡμέραι θαρραλγεῖς, καθ' ἃς καταβάλλεται ἕλον τὸν θάρρος ἡμῶν. Συμβαίνει ἐνίοτε ἐν τῇ σταδίῳ τοῦ ἀνθρώπου βίου τοιαύτη συνδρομὴ ἀτυχῶν περιστάσεων, ὥστε καὶ αὐτοῦ τοῦ χριστιανοῦ τὴν πρὸς τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν πίστιν συνταράσσει. Ὑπάρχουσιν ἐν τῇ βίῳ ἐποχαί, καθ' ἃς τὰ πάντα φαίνονται ὅτι συνώμοσαν, ἵνα καταστρέψωσι τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης πάσας τὰς εὐτυχίας ἡμῶν. Τὰ μᾶλλον ἀπροσδόκητα συμβάντα, οἱ πλέον ἔκτακτοι συνδυασμοὶ ἀφαιροῦσιν ἡμῖν πάντα μέχρι τοῦ ἐσχάτου ἡμῶν στηρίγματος, μέχρι τῆς ὑστάτης ἡμῶν ἐλπίδος. Ἐν ταῖς μαύραις καὶ σκοτειναῖς ἐκείναις ὧραις φαίνεται ἡμῖν ὡς ἂν ὑπῆρχομεν μόνοι ἐν τῇ κόσμῳ, ὥς νὰ μὴ ὑπῆρχε δι' ἡμᾶς Θεός, ὥς νὰ ἤμειθα παντόπασιν ἐγκαταλειμμένοι εἰς τὴν διάκρισιν τυφλοῦ τυχαίου, ὅπερ τοῦτον μὲν ἀνυψοί, ἐκείνον δὲ ἀσκόπως κατακρημνίζει.

Ἡ πίστις ἡμῶν εἰς Πρόνοιαν ἀγαθοποιόν, τὰ πάντα ὁδηγοῦσαν καὶ τὰ πάντα σοφῶς διατάσσουσαν, παρίσταται ἡμῖν ὡς ἀπλῶς ἀπατήλων φάντασμα τῆς ψυχῆς, μέσον ἐφευρεθὲν πρὸς παραμυθίαν τῶν ἡμετέρων πόνων.

Ἄλλ' ὅμως, ἐὰν ἐξετάσωμεν ἡμᾶς περισσευομένως καὶ ἀμερολήπτως, θέλομεν ταχέως ἀναγνωρίσει ὅτι οὐδαμῶς ἐπαυσεν ἡ Θεῖα Πρόνοια ἀγρυπνοῦσα ἐπὶ τὰ πλάσματα Αὐτῆς, ὅτι ὁ Θεός οὐδέποτε ἔμεινε ξένος εἰς τὰ τοῦ παρόντος κόσμου. Θέλομεν δὲ εὐκόλως ἀνακαλύψει διατὶ ἡ πεποθήσις ἡμῶν πρὸς τὴν αἰώνιον Πρόνοιαν εἶναι τοσοῦτον ἀσθενῆς καὶ ἡ πίστις ἡμῶν τοσοῦτον εὐκλόνηςτος. Συνήθως οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων (καὶ τοῦτο παρὰ πάντων ὁμολογεῖται) ἐνθυμονοῦν τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν τότε πρῶτον, ὅταν ἡ τύχη ἀρχίζει νὰ ἐγκαταλείπῃ αὐτοὺς. Ἐνὸς ὧρῳ εὐχαριστιμένοι ἐν μέσῳ εἰρηνικῶν καὶ εὐτυχῶν περιστάσεων, σπανίως ἢ καὶ αὐδόλως συλλογίζονται τὰ ἐν ταῖς τῶν ἀνθρώπων εὐχαῖς βουλεύματα τῆς Θεῖας Προνοίας. Ὁ νοσῶν, λόγου χάριν, πρῶτον ἐπὶ τῆς ὀδυνηρᾶς κλίνης βλέπει τὴν εὐτυχίαν τῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς ἀπελάμβανεν ἐντελοῦς ὑγείας. Ἐνὸς ὧρῳ ὑγιαίνει, κατεγέλα τῶν δεινῶν τῆς νόσου καὶ παρεδίδετο ἀμέτρως ταῖς μᾶλλον βλαβεραῖς ἡδοναῖς, αἵτινες κατὰ μικρὸν εἰς θανάσιμον δηλητήριον μεταβάλλονται. Ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, ὅταν πανταχόθεν ὑπὸ δυστυχισμάτων καὶ συμφορῶν περικυκλωθῇ, τότε πρῶτον ὑψοί τοὺς ὀφθαλμοὺς του πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ὅλος ἀνήσυχος ἐρωτᾷ: «Ὑπάρχει Θεῖα Πρόνοια δι' ἐμέ;» Ἀλλὰ τότε, ὑπὸ τὸ θάρος τῶν κακῶν πιεζόμενος, ἤριστα εἶναι διατεθειμένος καὶ ἱκανὸς νὰ σκεφθῇ ἡσύχως καὶ νὰ πείσῃ ἑαυτὸν περὶ τῶν σοφῶν καὶ ἀμεταπτώτων βουλῶν τῆς Θεῖας Προνοίας. Ἡ καρδιά του καὶ ὁ νοῦς του, ὑπὸ πολλῶν κατεπειγόντων πραγμάτων κατεχόμενοι δὲν ἐπιτρέπουσιν αὐτῷ νὰ δοθῇ εἰς βαθείας καὶ συνεχεῖς σκέψεις καὶ ἐρεῦνας περὶ τῶν σκοπῶν τοῦ Δημιουργοῦ.

(Συνεχίζεται)

Βόρειος Ἑλλάς

Τὴν 18ην τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου ἀφίχθη εἰς Σέρρας ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θαιμακοῦ κ.κ. Καλλίνικος, τὴν δὲ ἐπομένην 19ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐτέλεσε τὴν λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων ἐν τῇ Ἱερῇ Ναῷ τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Πολιούχου τῆς πόλεως Ἁγίου Τερμαρτύρου Νικήτα, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Πανσοσιολογιστάτου Ἀρχιεπισκόπου Εὐθymiοῦ Ὀρφανοῦ, ὅστις καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον λόγον καὶ τοῦ αἰδεσμιωτάτου π. Ἰωάννου Διάκου, καθὼς ἐπίσης καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Ἀμβροσίου. Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐχοροστάτησεν εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν κηρύξας καὶ τὸν Θεῖον λόγον.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν Σάββατον συνοδευόμενος ὁ Σεβασμιώτατος ὑπὸ τοῦ π. Εὐθymiοῦ ἐπεσιέφθη τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Κων(σταντίνου) καὶ Ἑλένης τῆς Κομοπόλεως Ἀρεθαύσης, κτήμα τυγχάνον τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου, τὴν δὲ Κυριακὴν 21ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐτέλεσεν τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐν τῇ Ἱερῇ Ναῷ τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Θεο) νίκης, τοῦ ὁμωνύμου Ἱδρύματος τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Πολιούχου τῆς πόλεως Ἁγίου Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Θεο) νίκης τοῦ Παλαμᾶ.

Κατὰ τὴν ὥς ἀνω περιοδείαν τοῦ ὁ Σεβασμιώτατος μετέφερε τὰς διαπύρους εὐχὰς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εὐχηθεὶς εἰς τὸ χειμαζόμενον ποίμνιον τῶν ἀκρτικῶν τούτων περιοχῶν τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν.

Εἰς τὸν Σεβασμιώτατον ἐπεφυλάχθη θερμιστὴν ὑποδοχὴ ἐκ μέρους τῶν ἐφημερίων καὶ τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν ὡς ἀνω Ἀγίων Ἱερῶν Ναῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μὲς ἐν ἡμερῶν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα, τὰς δΟΣΟΛΗΨΙΑΣ τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ Ὑλικοῦ ἤτοι ὑπόλοιπα Δ)σμοῦ κτλ. ἀπευδύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφεῖσις ἡμῶν, Κάνιγγος 32 τηλ' 628.280 Ἐκ τῶν Γραφείων

ΟΤΑΝ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΚΑΝΔΗΛΑΣ ΤΡΕΜΟΣΒΥΝΗ....

Οὐδείς τῶν θνητῶν μένει ἀπαθής καὶ ἀνάλγητος πρὸ τῆς ἀντιμετώπισεως μεγάλων καὶ συγχλονιστικῶν τῆς ζωῆς πραγματικότητων. Οὐδείς θεάται καὶ παρατηρεῖ, ἀνευ συγκινήσεως καὶ δέους, σπουδαία καὶ ἀνεπανάληπτα γεγονότα τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Τὸ φαινόμενον ἰδιαίτερα τοῦ τέλους τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἀποτελεῖ ἀνέκαθεν ἀντικείμενον βαθυτάτου ἄλγους καὶ μεγίστης ψυχικῆς καταθλίψεως παρὰ τῇ ἀνθρώπῳ. Τίς δὲν θρηνεῖ καὶ ὀδύρεται, ὅταν ἐλέπη πρὸ αὐτοῦ τὸν πνέοντα τὰ λείψαθρα συνάνθρωπόν του; Τίς δὲν συντρίβεται σπαραξικαρδίως, ὁρῶν ἐνώπιον αὐτοῦ τὸ προσφιλές του πρόσωπον ἐγκαταλείπον τὰ ἐφήμερα καὶ πρόσκαιρα τοῦ παρόντος βίου καὶ μεθυστάμενον πρὸς τὰ αἰώνια καὶ μένοντα τῆς μελλούσης ζωῆς; Ποίως δὲν συγχλονίζεται καὶ δοκιμάζει βαθυτάτην ψυχικὴν ὀδύνην, ὅταν διαπιστώσῃ ὅτι τὸ φῶς τῆς κανδήλας τρεμοσβύνει καὶ εὐρίσκεται ὁ ἴδιος ἀντιμέτωπος μὲ τὸ «πικρὸν ποτήριον» τοῦ θανάτου, τὸ ὁποῖον ὀφείλει ἀμετακλήτως νὰ πίνῃ, κατὰ θεῖαν ἐπιταγὴν μέχρι τρυφῆς; Ὁ θάνατος εἶναι θλιβερὰ καὶ τραγικὴ πραγματικότητα, ἀλλ' οὐδείς δύναται νὰ τὸν ἀποφύγῃ· ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἀπαξ ἀποθανεῖν» (Ἑβρ. Θ', 28). Ὡς τὸ ἔλαιον τῆς κανδήλας ἐλαττοῦται ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ τελειώνει, ὁπότε καὶ ἡ κανδήλα παύει νὰ σκορπίζῃ τὸ ἱλαρὸν καὶ παρήγορον φῶς τῆς, οὕτω καὶ ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ ἔχει ἕνα τέλος, ἕνα τέρμα, ὁπότε πλέον ὁ ἄνθρωπος διαλύεται κατὰ τὸ φθαρτὸν μέρος εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη καὶ σταματᾷ νὰ διαχέῃ ἐπὶ τῆς γῆς τὸ φῶς τῶν λαμπρῶν ἔργων του, τῆς ἐνεργοῦ καὶ καρποφόρου δράσεώς του. «Ἄτιμίς ἐστι πρὸς ὀλίγον φαινομένη, ἔπειτα δὲ καὶ ἀφανιζομένη» (Ίακ. δ' 14), ἢ ἐπὶ γῆς ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, μαρτυρεῖ ὁ ἀδελφός μας Ἰάκωβος. «Οὐ γὰρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητούμεν» (Ἑβρ. ιγ' 14), διαρῦνται ἐπίσης ὁ οὐρανοδόκῳ Ἀπόστολος. Θὰ ἦτο εὐχὴς ἔργον, εἰς καθημερινῶς ἐφιλοσοφώμενον ἐπ' αὐτῶν. Θὰ ἀπεκομίζαμεν μεγίστας πνευματικὰς ὠφελείας, εἰς διηγετικῶς ἐσκεπτόμεθα, ὅτι εἴμεθα πάσαι καὶ παρεπίδημοι εἰς τὴν γῆν καὶ ὅτι «τὸ πολίτευμα ἡμῶν ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει» (Φιλιπ. γ' 20). Ἀλλὰ δυστυχῶς, ἡ πλειονότης τῶν ἀνθρώπων μεριμνᾷ καὶ τυρβάζει περὶ πολλὰ. Δὲν θέλει νὰ παραδεχθῇ καὶ οἰκειοποιηθῇ, πῶς «ἐνὸς ἐστι χρεῖα». Ἔχει ἀπορροφηθῇ ὁλοκληρωτικῶς ἀπὸ τὴν βλῆν, τὸ χρῆμα, τὴν μηχανοκρατίαν, τὰ πάθη, τὰς ἡδονὰς καὶ ἔχει περιφρονῇ ἐντελῶς τὸν κόσμον τῶν ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν ἀξιών. Μὲ τὰ ὑφίστης σημασίας καὶ σπουδαιότητος προβλήματα τῆς μεταφυσικῆς, οὐδέποτε ἀσχολεῖται καὶ περὶ τὸ ἀναπόφευκτον καὶ θλιβερὸν γεγονός τοῦ θανάτου οὐδέποτε πολυπραγμονεῖ. Τὰ διαστημολογία, οἱ ἀστεροναῦται καὶ ὅλοι ἐν γένει αἱ πρόσδοι

τῆς νεωτέρας τεχνικῆς τὴν ἔχον κυριολεκτικῶς ἀπορροφῇ καὶ τὰ ζητήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξαρτᾶται τὸ αἰώνιον μέλλον τῆς, καὶ ἡ πέραν τοῦ τάφου ζωὴ, τὴν ἀφήνουν ἀδιάφορον, ὡς ἀκριβῶς παρόμοιον τι συμβαίνει καὶ εἰς τὸ ζωϊκὸν βασίλειον, τὸ στερούμενον πάσης λογικῆς καὶ ἀνωτέρας σκέψεως. Τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις ἐξομοιοῦται ὁ ἀνόητος ἄνθρωπος καὶ κατ' ὁλοκληρίαν ἐξαχρειοῦται καὶ καταπίπτει ἠθικῶς, ὅταν δὲν φιλοσοφῇ ἐπὶ τῶν μεγάλων προβλημάτων, τοῦ προσορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς, τῆς αἰωνιότητος καὶ βλῶν τῶν ἄλλων πνευματικῶν ταυτῶν, ἐξ ὧν καταξιοῦται ἡ ζωὴ καὶ ἀποκτᾷ νόημα καὶ οὐσίαν. Μόνον τότε ἐπιτυγχάνει κανεὶς νὰ καταστῇ ἀνώτερος ἄνθρωπος, ὅταν σκέπτεται, ὅτι «πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα, ὅσα οὐχ ὑπάρχει μετὰ θάνατον» κατὰ τὸν ἱερὸν Ὑμνογράφον καὶ ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ τὸν καλύψῃ ἀναποφεύκτως ἡ ψυχρὰ πλᾶξ τοῦ τάφου. Μόνον τότε κατορθώνει κανεὶς νὰ ἀρθῇ εἰς μεγάλα ὕψη ἀρετῆς καὶ τελειότητος, ὅταν λαμβάνῃ κατὰ νοῦν, πῶς ὅλα τὰ ἀνθρώπινα διαδέχεται ὁ θάνατος.

Ἄς ἔχομεν λοιπὸν ὑπ' ὄψει μας καὶ ἄς σκεπτόμεθα πάντοτε, ὅλοι ἀνεξαιρέτως, οἱ πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας ἄνθρωποι, ὅτι κάποτε τὸ ἔλαιον τῆς κανδήλας ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν θὰ τελειώσῃ καὶ ὁ σκυθρωπὸς ἄγγελος τοῦ θανάτου θὰ κομίσῃ εἰς ἡμᾶς τὸ θλιβερὸν μῆνυμα τοῦ τέλους τῆς ἐπὶ γῆς πορείας μας.

Κατ' αὐτὴν τὴν κρίσιμον καὶ ἀποφασιστικὴν στιγμήν, θὰ εὐρεθῶμεν ἐτοιμίαν καὶ ἀξίαν τῶν ἐπηγγελμένων ἡμῖν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀγαθῶν, μόνον ὅταν καθημερινῶς φιλοσοφώμεν ἐπὶ τῶν θεῶν ἐκείνων λόγων τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ:

«Ἐργαροῦτε ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν, ἐν ᾗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται» (Ματθ. ΚΕ' 13).

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ κατ' ἡμᾶς Ἱερά Σύνοδος, καθιερώντως καὶ πρὸς ἄρσιν τυχόν παρερμηνειῶν, δηλοποιεῖ διὰ τῆς παρούσης ὅτι, οὐδὲν δημοσίευμα δεσμεύει ταύτην ἢ ἀπῆχει τὰς ἀπόψεις αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἔτυχε τοῦτο, πρὸ πάσης κυκλοφορίας, τῆς σχετικῆς ἐγκρίσεως καὶ εὐλογίας ἐγγράφως ἢ δὲν ἐδῇ μοσιεύθῃ ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ εἰς τὸ Ἐπίσημον Ὁργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος, τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας».

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ

«Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ Διδάσκαλοι ὡς ἐδογματίσαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφρόνηκεν, ἡ Χάρις ὡς ἔλαμψεν, ἡ Ἀλήθεια ὡς ἀποδεδείχθη... ὁ Χριστός ὡς ἐβράβευσεν, οὕτω φρονούμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν Χριστὸν τὸν ἀληθινόν Θεὸν ἡμῶν. (Συνοδικὸν 7ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

«Τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἡνέωκται. Οἱ βουλόμενοι ἀθλῆσαι εἰσέλθετε, ἀναζητῶμενοι τὸν καλὸν τῆς Νηστείας ἀγῶνα... καὶ ἀναλαβόντες τὴν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ τῇ ἐχθρῇ ἀντιμαχησώμεθα ὡς τεῖχος ἀρρηκτον κατέχοντες τὴν πίστιν, καὶ ὡς θώρακα τὴν προσευχήν... ἀντὶ μαχαίρας τὴν Νηστείαν, ἥτις ἐκτέμνει ἀπὸ καρδίας πᾶσαν κακίαν» (Τιμώδιον).

Διὰ τῆς καινοτομίας τοῦ ἐορτολογίου ἐδημιουργήθη ρήγμα εἰς τὸ Παραδοσιακὸν τεῖχος τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἦτο τοῦτο «ἡ κερυκόπορτα» ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ εἰσέρχοντο πρὸς ἄλλωσιν τῆς Πόλεως οἱ προβατόσχημοι λύκοι. Ἡ σθεναρὰ ἀμυνα τῶν διὰ Χριστὸν «μυρῶν» ἀπέτρεψε τὸν κίνδυνον. Τοῦτο ὁμολογεῖται ἀπὸ ὅλους τοὺς συντηρητικὸς Ὁρθόδοξους.

Μετὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν πρέπει νὰ εἶναι συναφασμένη καὶ ἡ Ὁρθοπραξία. Δὲν σίζεται τις μόνον μετὰ τὴν Ὁρθόδοξον ὁμολογίαν «καὶ τὰ δαιμόνια πιστεύουσι καὶ φοβίσσονται», λέγει ὁ ἀδελφότης Ἰάκωβος (6' 19). Καὶ ὁ Παῦλος: «Θεὸν ὁμολογοῦσιν εἰδέναι, τοῖς δὲ ἔργοις ἀρνοῦνται, δδελυκτοὶ ὄντες... (Τίτον, Α' 16).

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Κατὰ τὰς πανηγυρὰς ταύτας ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας κυκλοφοροῦν μυριάδες ἐντύπων κακοδόξων καὶ αἰσχυρῶν περιεχομένων εἰς τὴν πανταχόθεν ἐπιβουλευομένην Ὁρθόδοξον Ἑλλάδα μας, εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ἀκούηται διάτορος «ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας». Ὁθεν ἐπιβεβλημένον καθήκον ὅλων τῶν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην ὁμοφρόνων ἀδελφῶν εἶναι ἡ διάδοσις αὐτῆς διὰ τῆς ἐγγραφῆς νέων συνδρομητῶν, προσφέροντες οὕτω ἀνεκτίμητον ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἱεράν τῆς Ὁρθοδοξίας υπόθεσιν, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἀγωνιζόμεθα. Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἡ πάντοτε ἡ Ἑλλάς, ἀπὸ τῶν ἀρχαιστάτων χρόνων, δὲν ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀριθμητικὴν ὑπεροχήν καὶ τὸν ὀπλισμὸν τῶν ἐπιτεθεμένων κατ' αὐτῆς ἐχθρῶν, τοὺς ὁποίους κατετρόπωνεν εἰς τὰς μάχας. Οἱ ἥρωες τοῦ 1821, οἱ μαχηταὶ τοῦ 1940 ἐξέπληξαν τὴν Οἰκουμένην μετὰ τοὺς ὑπερόχους νικηφόρους ἀγῶνας τῶν. Ἐλάμβανε πάντοτε ἔκβασιν εἰς τοὺς τσιούτους ἀγῶνας τῶν τῶ Γραφικόν: «Εἰς διώξεται χιλιούς καὶ δύο μετακινήσουσι μυριάδας» (Δευτερονόμιον ΑΒ' 30). Τὸ αὐτὸ θὰ συμβαίνει πάντοτε μετὰ τὴν ἀκαταίτητον προστασίαν τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγῶ τοῦ Ἑθνους, τὴν Παναγίαν.

«Πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται», γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Β'

Τιμόθ. Γ' 12). Αὐτὸς εἶναι ὁ κληρὸς τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' εἶναι ταυτὴ ἡ διδομένη εἰς αὐτοὺς ἐνίσχυσις ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ χαίρουν εἰς τὸν καιρὸν τῶν δοκιμασιῶν τῶν, «φέροντες τὰ παρόντα γενναίως, χαίροντες τοῖς ἐλπίζομένοις».

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἐπιστρατεύομεν ὅλα τὰ μέσα, ἀγωνιζόμεθα, πολεμοῦμεν, διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσωμεν, καὶ εἰς τὸ τέλος ἀποτρογώμεν τὴν ἀπαγοήτευσιν καὶ τὴν μελαγχολίαν. Ἀγνοοῦμεν ὅμως ὅτι «οὐκ ἔχομεν ὅδε πόλιν μένουσαν» (Ἑβρ. ΙΙ' 14). Ἀγνοοῦμεν τὸ «ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην, καὶ ταῦτα πάντα (τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ) προστεθήσεται ὑμῖν» (Ματθ. ΣΤ' 33). Ὅταν ἡ ψυχὴ γεμίσῃ ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον τοῦ οὐρανοῦ, τότε βλέπει καὶ τὰ ὠραία τῆς γῆς. Τότε γίνεται ὁ ἄνθρωπος αὐτάρκης εἰς τὴν λιτότητά του, πλούσιος εἰς τὴν πενίαν του, «ὡς μηδὲν ἔχων καὶ τὰ πάντα κατέχων» (Β' Κορινθ. Στ' 10).

Τὴν πλεονεξίαν ἀποκαλεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «εἰδωλολατρείαν» (Κολασ. γ' 5), ὁ δὲ Μέγας Βασίλειος λέγει ὅτι, πλεονεξία ἐστὶ, τὸ νὰ μὴ εὐχαριστῇται τις εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχει, καὶ νὰ ἐπιθυμῇ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει. Ἡ πλεονεξία καὶ ἡ κενοδοξία εἶναι αἱ δύο πηγαί, ἀπὸ τὰς ὁποίας προέρχονται αἱ ταραχαί, οἱ πόλεμοι καὶ ὅλα τὰ κακά. Μόνον οἱ «ἐκ τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ λαβόντες τὴν χάριν Του» (Ἰωάν. Α' 16) αἰσθάνονται πεπληρωμένοι τὸ ἐσωτερικόν των κενόν, καὶ τελείως εὐτυχεῖς τοὺς ἑαυτοὺς των. Ἐπομένως, πᾶς μὴ κατ' ἐπίγνωσιν Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος, εἶναι πλεονέκτης ἐν ἐνεργείᾳ, ἢ διαθήσει.

Ἡ προσευχὴ εἶναι τὸ θερμόμετρον τῆς πνευματικῆς καταστάσεως τοῦ Χριστιανοῦ. Πόσῃ καύχῃσιν αἰσθανόμεθα ὅταν μέγας τις ἄρχων μᾶς δεχθῇ εἰς ἀκράσιν! Πόσον εὐγνώμονες πρέπει νὰ εἴμεθα πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν μᾶς δέχεται μετὰ τὴν διαβεβαίωσίν Του ὅτι θὰ ἐκπληρώσῃ τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματά μας; «αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε καὶ εὕρετε, κρούετε καὶ ἀνοίγεται ὑμῖν. Πᾶς γὰρ ὁ αἰτὼν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὕρσκει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοίγεται» (Ματθ. Ζ' 7-8). Ὁ μὴ αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκην τῆς προσευχῆς, εἶναι νεκρὸς ψυχικῶς.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προσρρίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Ἀντίλαλοι ἐξ Ἀγίου Ὄρους

Θλιβερά ἐπέτειος

10η Μαρτίου 1924

Ὁ Μάρτιος μὴν εἶναι πάντοτε ἐντός τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, ὅπου οἱ πραγματικοὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ διακονοῦν τὰς ἡμέρας αὐτῶν ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ καὶ πνευματικῇ περισυλλογῇ. Προσέτι, εἶναι ὁ μὴν καθ' ὃν εὐαγγελίσθη ἡ Παναγία Θεοτόκος διὰ τὴν ἀρρητον Γέννησιν τοῦ Θεανθρώπου. Ὁ μὴν πού ἔφευρεν τὸ γλυκύτατον μήνυμα τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, ἀποσταλὴς ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Τριάδα.

Εἶναι ὁ μὴν ὅπου ἡ Ἑλλάς ἐορτάζει τὴν μεγάλην ἐπέτειον τῆς Ἑθνικῆς παλιγγενεσίας. Ἡ ἐθνικὴ ἐορτὴ, τὴν ὁποίαν μὲ υπερηφάνειαν ἐορτάζουν οἱ Ἕλληες, καθότι, διὰ τῆς βοήθειας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Κυρίας Θεοτόκου, ἡ Ἑλλάς ἀποτίναξε τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας, τὸν ὅποιον ἔφευρεν ἐπὶ τετρακόσια ἔτη ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς.

Ἐκτοτε ἡ Πατρίς μας ἀπολαμβάνει τῆς ἐλευθερίας καὶ διαφυλάσσει τὴν πίστιν τῶν πατέρων καὶ τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς βαρβάρους.

Δυστυχῶς, ὅμως, παρὰ τὰ μεγάλα ταῦτα καὶ ὑπερφυῖ γεγονότα, τὸν Μάρτιον μῆνα, κατὰ τὸν ὅποιον συνέβησαν, ἐπισκιάζει ταῦτα ἡ ἀκαιρος καὶ θλιβερά μεταρρύθμισις τοῦ ἑορτολογίου, ἡ ἐπισυμβάσα ἐν τῇ Οἰκουμένῃ Πατριαρχεῖᾳ καὶ τῇ Ἑλλαδικῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν 10 Μαρτίου 1924, ἥτις αὐτομάτως ὡνομάσθη 23η Μαρτίου 1924. Παρελήφθησαν αἱ 13 ἐορταὶ τῶν ἁγίων, Κυριακαὶ ἡμέραι καὶ ἄργιαι καὶ ἐπὶ τέλους ἐγένετο τὸ θέλημα τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων καὶ τοῦ ἀντιχρίστου πάπα καὶ ἡ ὀρθοδοξία διεσπάσθη καὶ ἐγένετο Σχίσμα εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὀρθοδοξίας μας.

Τὴν ἡμέραν ταύτην ἐορτάζουν ὡς νίκην αἱ σατανικὴν σκοτεινὰ ἐβραϊκαὶ δυνάμεις μετὰ τοῦ συνεργάτου των ἀρχιγγυ τοῦ δόσεως.

Ἐλευθέρᾳ ἡ Ἑλλάς πλέον ἀπὸ τὸν σωματικὸν ζυγὸν, ὑπέκυψεν, δυστυχῶς, εἰς τὸν πνευματικὸν ζυγόν, ὑπηρετοῦσα ξένα προφανῶς συμφέροντα.

Ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ καὶ τὸ Κράτος προσεχώρησαν πλήρως εἰς τὴν ἀντιορθόδοξον ταύτην μεταρρύθμισιν.

Ἐκτοτε, ἐγράφησαν ἄρθρα, ἐγένοντο διαμαρτυραίαι, ἱκανὸς ἀριθμὸς κληρικῶν, μοναχῶν καὶ λαϊκῶν διέκοψαν τὴν πνευματικὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν ἀκολουθούντων τὴν ἑορτολογικὴν μεταρρύθμισιν. Ἀργότερον τοῦ ἀγώνος τούτου ἡγήθησαν ἐπιφανεῖς κληρικοὶ καὶ μὴ θελόντων τὴν ἐκπροσώπων τῆς νεοσημερολογικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους νὰ ἐπιστρέψουν ὀπίσω εἰς τὴν γνήσιαν ὀρθοδοξίαν. Ἰδρυσαν (κατ' ἀνάγκην) Ἱ. Μονὰς, Ἰαυχαστήρια, ἰδίους Ναοὺς, κλπ. ὡς πολὺ καλῶς πᾶς τις βλέπει σήμερον.

Δυστυχῶς, ἐξακολουθοῦν νὰ ἐμμένουν οἱ Ἀρχιερεῖς τοῦ νέου ἑορτολογίου εἰς τὰς θέσεις των. Τινὲς ἐξ αὐτῶν παραδέχονται ὅτι δὲν ἴστανται καλῶς, τινὲς μάχονται τοὺς κρατοῦντας ἀναλλακτικούς τὰς θρησκευτικὰς παραδόσεις.

Ὅλοι μας γνωρίζομεν ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπαράτου ταύτης μεταρρυθμίσεως, ὑπῆρξαν ἡ πλήρης ὑποταγὴ τῆς Νεοσημερολογικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ συγχροτισμὸς μετὰ τῶν αἱρετικῶν καὶ αἱ συμπροσευχαὶ καὶ αἱ συνευχαίαι μετὰ τῶν προτεσταντῶν, οἵτινες καὶ γυναῖκας ἀκόμη χειροτονοῦν κληρικῶς, ἐν τῇ Παγκοσμῇ Συμβουλίᾳ τῶν Ἐκκλησιῶν.

Υπέστημεν τοιαύτην ἥτταν, ὅπου δὲν ὑπάρχουν δυνάμεις πνευματικαὶ νὰ ἐγερθῶμεν. Θρησκευτικὴ ἀδιαφορία κατέχει τὸν λαόν μας. Ὀλίγοι, πολὺ ὀλίγοι, αἰσθάνονται τὴν θλιβεράν ταύτην ἐπέτειον. Θρησκευτικαὶ ὁργανώσεις, αἱ ὁποῖαι ἔπρεπε δι' ἄρθρων καὶ διὰ ψηφισμάτων καὶ διὰ προκηρύξεων νὰ στηλιτεύσουν τὴν θλιβεράν ταύτην ἐπέτειον καὶ νὰ ἐξαναγκάσουν τὴν Ἑλλαδικὴν Ἱεραρχίαν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρῴαν Ὀρθοδοξίαν. Σιωποῦν, τὴν ὑπεύθυνον σιγὴν. Ἐσχάτως δὲ καὶ μάχονται κατὰ τῶν φρουρῶν τῆς Ὀρθοδοξίας, κοιτάζοντες μὲ τὸ μικροσκοπίον νὰ στηλιτεύσουν τὸ παραμικρόν, μὴ ὁρῶντες τὴν κάμηλον τῆς Ἐκκλησιολογικῆς παραστρατήσεως. Μάλιστα, αἱ ὁργανώσεις καὶ οἱ συντηρητικοὶ λεγόμενοι, ἐμποδίζουν τὴν εἰς τὰς τάξεις τῆς γνήσιας Ὀρθοδοξίας προσχώρησιν τῶν εὐλαδῶν ὀρθόδοξων χριστιανῶν. Θὰ ἀκούσων ὅμως τὸ εὖαι ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῶν Φαρισαίων καὶ Γραμματέων, καθότι καὶ αὐτοὶ δὲν εἰσέρχονται οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἐπιτρέπουν νὰ εἰσέλθουν.

Δὲν ἐλησμονήθη ἡ θλιβερά ἐπέτειος μὲ τὸ νὰ ἐσυνήθησαν οἱ ταλαντοῦχοι ἱεροκήρυκες καὶ βεττεράνοι τοῦ ἁμβωνος καὶ ἡ λαμπρὴ χορεία τῶν θεολόγων νὰ θεωροῦν ἀσίμωτον τὴν ἐπαναφοράν τοῦ ἑορτολογίου, ἀποκαλοῦντες δέκα τρεῖς σταγόνες, οἵτινες ἤδη ἔλαβον τὴν ἀπάντησιν («ναί, δέκα τρεῖς σταγόνες, ἀλλὰ δηλητηρίου»), παρὰ τοῦ μικροῦ ποιμνίου τῆς ἀγωνιζομένης Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐν οὐρανῷ θριαμβουούσης Ἐκκλησίας.

Πολλάκις τινὲς κρίνουν ἀπὸ τὰ πρόσωπα τὴν ἰδέαν τοῦ ἑορτολογίου καὶ τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι σὰν νὰ κρίνῃ ὁ πάπας τοὺς Ὀρθοδόξους ἐξ ἀπόψεως μορφώσεως, διακηρτικῆς ἱκανότητος καὶ βυθιματος τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τὸ κριώτερον ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν πιστῶν. Ἡ σύγκρισις αὕτη εἶναι πολὺ ἐσφαλμένη. Εἶναι σατανικὴ. Εἶναι ἐμπόδιον διὰ νὰ εὕρουν τὴν ἀλήθειαν. Ἰδοὺ ἡ νομιζομένη μικρὰ ἥττα τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἑορτολογίου εἰς τί σημεῖον ἔφερε τὴν Ἐκκλησίαν σήμερον ἐν τῇ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΥΜΝΟΛΟΓΙΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὡς μαρτυροῦν τὰ ἱερά κείμενα καὶ τὰ ἱστορικά γεγονότα ἀποδεικνύουν, ἀναφέρει δὲ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴν του, Κεφάλ. τέταρτον, στίχ. 4, 5 «ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν», ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἦλθεν ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς καὶ δεσπῶς, ὡς Θεάνθρωπος. Ἐσαρκώθη διὰ Πνεύματος Ἁγίου, εἰς τὴν καλίαν τῆς Παναχράντου Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς ταπεινῆς καὶ πλουσίας εἰς ἀρετὰς κόρης τῆς Ναζαρέτ, ἥτις ἐγένετο διὰ τοῦ Τόκου τῆς, «χαρὰς δοχεῖον, ὄρθρος φαινός, ἱλαστήριον τοῦ κόσμου, κλῆμας ἐπουράνιος, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός» γέφυρα μετὰ γούνατος τοὺς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ πραγματοποιήσιν τῆς θείας οἰκονομίας.

Πτωχὸν Σπήλαιον καὶ Φάτνη τῶν ἀλόγων εἰς τὴν Βηθλεὲμ ὑποδέχονται ὡς βρέφος, τὸν Κύριον τῆς δόξης, τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν, τῆς Μεγάλης βουλῆς τὸν Ἀγγελον, ἀτρέπτως γενόμενον ἄνθρωπον. Ὑψίστη ταπεινώσις, δεῖγμα υπερτάτης ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπον, διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ὁποῖου ὁ Θεάνθρωπος Κύριος ἐκουσίως ὑπομένει καὶ σταυρικὸν θάνατον, ἵνα διὰ τῆς θυσίας τοῦ ταύτης ἀνορθώσῃ ἐκ τῆς φθορᾶς τὴν πεσοῦσαν ἀνθρωπότητα. «Κἀγὼ ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἑλκύσω πρὸς ἑμαυτόν». (Ἰωάν. Κεφάλ. δωδέκατον, στίχ. 32). Ὑψύεται ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὁ ἀναμάρτητος Κύριος, λύτρον ἀντὶ πολλῶν διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν, καὶ διὰ τοῦ παναχράντου Αἱματός Του καθαρῶς τὸν Σταυρόν, τὸ πρότερον ὄργανον τῆς κατάρας, τὸν καθοστῶ τιμὸν καὶ τῆς σωτηρίας ὄργανον ζωηφόρον ἔθλον τῆς ζωῆς καὶ ἀφθαρσίας· περιτείχισμα τῆς Ἐκκλησίας· θύραν τοῦ Παραδείσου· φεγγόβλον ἀστραπὴν θείας χάριτος· ἀγιασμοῦ δῶρον· πει-

στῶν στηρίγμον καὶ φυλακτήριον ὅπλον εἰρήνης· σκέπη κραταίαν καὶ καύχημα τῶν Χριστιανῶν, ὡς εἰς πλείστους ἐκ τῶν ὕμνων τῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρεται.

Σημαντικοὶ σταθμοὶ κατὰ τὴν διαδρομὴν τῆς ἀνθρωπίνης πορείας, τῆς ἱστορίας καὶ τῶν γεγονότων: τῆς δημιουργίας, τῆς εὐδαιμονίας, τῆς πτώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους αἰτία τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος καὶ τῆς ἐπελθούσης σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητος, διὰ τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ, οἱ ὁποῖοι ὑποδηλοῦν, τὴν μακαριότητα ἐν τῇ Παραδείσῳ τὸν ἐπελθόντα πνευματικὸν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς παρακοῆς· τὸ προαίμιον τῆς σωτηρίας καὶ τὴν πρὸς τοῦτο εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ· τὴν ὑψίστην θυσίαν καὶ τὴν λύτρωσιν τοῦ ἀνθρώπου, κατέστησαν οἱ ἐξῆς: Ἐδέμ, ἔθλον τῆς ζωῆς, Βηθλεὲμ, Σπήλαιον, Φάτνη, Γολγοθᾶς, Τίμιος Σταυρός, Πανάγιος Τάφος. Καὶ σταθμὸς πρῶτος: Ἐδέμ, ἡ ἀρχαία μακαριότης· ἔθλον τῆς ζωῆς, ἡ πηγὴ τῆς χάριτος καὶ τῆς θείας εὐλογίας, ἀπῆλθε καὶ ἀπώλεσεν ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς παραβάσεως τῆς ἐντολῆς τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ. Ἐν συνεχείᾳ δεύτερος: Βηθλεὲμ, Σπήλαιον, Φάτνη. Ἡ πραγματοποιήσις τῆς προαιωνίας θείας βουλῆς, ἡ ἀπαρχὴ καὶ τὸ προμήνυμα τῆς σωτηρίας τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ θεῖα ἐπίσκεψις εἰς τὴν γῆν, διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τέλος τρίτος σταθμὸς: Γολγοθᾶς, Τίμιος τοῦ Κυρίου Σταυρός, Πανάγιος Τάφος. Τὸ μέγα καὶ ἀνερμήνευτον τῆς σωτηρίας μυστήριον. Ἡ ἐπισφράγις τοῦ λυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ. Ἡ πηγὴ τῆς ἀθανασίας, ἡ πηγὰς εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς μακαρίας ζωῆς τὸν γλυκασμόν· ἡ λύτρωσις, ἡ σωτηρία· τὸ πανάγιον φῶς, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις, ἀπὸ τοῦ αἵματος προσφερόμενα εἰς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Τίμιος τοῦ Κυρίου Σταυρός, σύμβολον καὶ προτύπωσις τοῦ ἔθλου τῆς ζωῆς, τὸ ὅποσον ἐφυτεύθη εἰς τὸ μέσον τοῦ Παραδείσου· ὅπου καὶ ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός εἰς τὸ μέσον τοῦ Γολγοθᾶ ὑψώθη.

Ὁ πάνσεπτος, πανάγιος καὶ ζωηφόρος τοῦ Κυρίου Σταυρός, ὡς φωτοφόρος ἡλιακὴν αἴγλην σωτηρίας ἐκπέμπει καὶ καταυγάζει τὴν σύμπασαν κτίσιν καθίσταται δὲ αἰωνίως σωτήριος τοῦ κόσμου φυλακτήρ, χεῖμαζομένων λιμὴν ὁδηγὸς πλανημένων καὶ στηρίγμα· ἐσκότισμένων τὸ φῶς τοῦ ἀγιασμοῦ τὴν χάριν παρεχόμενος, πρὸς πάντας τοὺς προσερχομένους μετὰ πίστεως καὶ εὐλαθείας, εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ.

Τίμιος τοῦ Κυρίου Σταυρός καὶ Πανάγιος Τάφος, φωτεινοὶ ἀστέρες τὸ ἄθανάτον φῶς καταυγάζοντες εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης· σύμβολα αἰώνια σωτηρίας καὶ ὁδηγοὶ τῆς ἀνθρωπίνης πορείας πρὸς τὴν μακαριότητα.

Ἀπὸ τὴν Ὑμνολογίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἰδίως

αἱρετικῇ οἰκουμενικῇ κινήσει καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ τὴν φέρῃ.

Διὰ γοντες καὶ σήμερον τὴν θλιβεράν ἐκείνην ἐπέτειον, ἀναμνησκόμεθα τὰς ἀγλαὰς ἡμέρας πρὸ τοῦ 1924, ὅπου ἦτο ἐνομένη ἡ Ὀρθοδοξία καὶ εἶχον τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, εἶμεθα δύναμις ἀκατάλυτος, συμπορευομένη μετὰ τῆς εἰς οὐρανοὺς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας.

Ἄς εὐχηθῶμεν ἵνα πολὺ σύντομα ἐλευθερωθῶν οἱ δεδουλωμένοι τῇ ἐπαράτῳ οἰκουμένῃ, ἵνα χαροποιήσωμεν τὸν οὐράνιον Πατέρα, ὅστις χαίρει χαρὰ μεγάλη καὶ ὅταν ἕνας ἀκόμη ἐπιστρέφῃ ἐκ τῆς πλάνης, τοσούτῳ μᾶλλον ὅταν ὁλόκληρα στίφῃ ἀνθρώπων ἵνα καὶ αὐθὺς ἔλθῃ ἡ πόθητὴ εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Ἰάκωβος Μ., Ἐσφιγμένίτης

Γεγονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΤΗ Δ' σις τῆς «ΦΩΝΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», εὑχεται ὅπως τὸ ἀνέσπερον φῶς τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ φωτίζη τὰ θήματα πάντων τῶν Χριστιανῶν.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Τριωδίου, εἰς τὸ ὁμώνυμον ἐκκλησιαστικὸν βιβλίον, σημαντικὸς ἀριθμὸς ἐκ τῶν ὕμνων ἀναφέρεται εἰς τὸν Τίμιον τοῦ Κυρίου Σταυρόν. Ἐνταῦθα παραθέτομεν μικρὸν μέρος ἐξ αὐτῶν.

«Τὸ κατάρας ὄργανον, εὐλογίας δέδεικται σφραγίς, ὁ σὸς ζωοποιός, Κύριε Σταυρός, ἐν ᾧ καθορῶντές σε, ζωοῦμεθα θηγήσαντες τὸ πρὶν, καὶ ἀνιμνοῦντές σε, ὡς Δεσπότην μεγαλύνομεν» (Ζήτει τῇ Παρασκευῇ τῆς Β' ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν εἰς τὸν Ὁρθρον, ὡδὴ θ' τοῦ Κανόνος).

«Παράδεισος ἄλλος ἐγνώσθη, ἡ Ἐκκλησία ὡς πρὶν, ξύλον ἔχουσα ζωηφόρον, τὸν Σταυρόν σου Κύριε ἐξ οὗ διὰ προσφύσεως, ἀθανασίας μετέχομεν». (Ζήτει τῆς Σταυροπροσκυνήσεως τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὁρθρον, ὡδὴ ε' τοῦ Κανόνος).

«Ὁ ζωοδότης Σταυρός προκείμενος, καὶ καθορῶμενος, φωτισεὶδὴ αἶγλην, ἀποπέμπει χάριτος, προσέλθωμεν καὶ λάβωμεν, φωτισμὸν εὐφροσύνης, καὶ σωτηρίαν καὶ ἄφεσιν, ἀλγυσιν Κυρίῳ προσάγοντες». (Ζήτει τῇ Παρασκευῇ τῆς Δ' ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν εἰς τὸν Ὁρθρον, ὡδὴ α' τοῦ Κανόνος).

Διὰ τὸν Τίμιον τοῦ Κυρίου Σταυρόν, κατὰ καιροῦς προτυπώμενον, πραγματοποιεῖται καὶ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη. Πλείστα ἐκ τῶν γεγονότων τῆς προτυπώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἀναφέρονται εἰς τὴν Τριλογία τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Τριωδίου καὶ εἰς τὸ αὐτὸ ὁμώνυμον ἐκκλησιαστικὸν βιβλίον. Ὕμνος τινας ἐκ τούτων, πραγματοποιημένους τὰ τῆς προτυπώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, παραθέτομεν ἐν συνεχείᾳ.

«Τὸν τύπον τοῦ θείου Σταυροῦ Ἰωᾶς, ἐν κοιλίᾳ τοῦ κήτους, τεταμέναις παλάμαις, προδιεχάραξε, καὶ ἀνέθερε, σεσωσμένος τοῦ θηρός, τῇ δυνάμει σου Λόγε». (Ζήτει τῇ Κυριακῇ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, εἰς τὸν Ὁρθρον, Καταδασία τῆς σι' ὡδὴς τοῦ Κανόνος).

«Πάλαι Ἰακώβ, προτυπὼν τὸν Σταυρόν σου Χριστέ, Ἰωσήφ προσκύνει, τῆς θείας ράβδου τὸ ἄκρον, σκῆπτρον ταύτην φρικτὸν, βασιλείας τε τῆς σῆς προορῶμενος· ὃν νῦν προσκυνούμεν, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας». (Ζήτει τῇ αὐτῇ ὡς ἄνω Κυριακῇ εἰς τὸν Ὁρθρον, ὡδὴ η' τοῦ Κανόνος).

(Συνεχίζεται)

Πατερικά

Οὐδὲν γὰρ οὕτως τοῖς δαίμοσι καὶ τοῖς λογισμοῖς ἰσχύει καθ' ἡμῶν δίδωσιν, ὥς τὸ ταύτους ἀνεξαγορεύτους ἐν τῇ καρδίᾳ σιτίζεσθαι καὶ ἀποκρύπτεσθαι.

Ἰωάννου Κλήμακος

Ὅσπερ τὰ ὡὰ ἐν κόλπῳ θαλπόμενα ζωογονοῦνται, οὕτως καὶ λογισμοὶ μὴ φανερούμενοι, εἰς ἔργα προφαίνονται.

Ἰωάννου Κλήμακος

Ὅταν ὁδοιπορῇς μετὰ τῶν ἀδελφῶν, ἀπομακρύνου ἐνίστε ἀπ' αὐτῶν, ἵνα τηρῇς σιωπὴν.

Μ. Ἀντώνιος

Θλίβε κοιλίαν, καὶ πάντως κλείσεις καὶ στόμα· νευροῦται γὰρ γλῶσσα ὑπὸ πλῆθους ἐδεσμάτων.

Ἰωάννου Κλήμακος

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΦΙΛΟΠΤΕΧΟΙ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.280

Διευθυντής Συντάξεως

Θεόδωρος Μαριόλης

Κάνιγγος 32 — Αθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Αθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἑξάμηνος δραχμᾶς	60
>	Ἑτησίᾳ	100
Ἐξωτερικοῦ:	Ἑξάμηνος δολλάρια	6
>	Ἑτησίᾳ	10
	Τιμὴ φύλλου δραχ.	5